

Glasbena šola Tolmin
OD IZVIROV V SVET

**OD IZVIROV V SVET
ŽE 70 LET**

Glasbena šola Tolmin
OD IZVIROV V SVET

OD IZVIROV V SVET ŽE 70 LET

Zbornik ob 70-letnici
Glasbene šole Tolmin

Junij 2021

Vsebina

-
- 5 Beseda urednic Erike Bizjak in Hermine Jakopič
 - 6 Maja Klanjšček: Od izvirov v svet že 70 let
 - 8 Rafael Šuligoj: Kako smo gradili glasbeno šolo
 - 18 Bogdan Kralj: Od izvira preko meja
 - 20 Maja Klanjšček: Spomin na Slavico Mlakar
 - 22 Agneš Gradinac: Glasbena govorica ne pozna meja
 - 24 Majda Luznik: Pot mojega dela na GŠ Tolmin
 - 26 Miloš Rijavec: Na zahodu nekaj novega
 - 28 Peter Šavli: Spomini na tolminsko GŠ in avtorski večer
 - 29 Ambrož Čopi: Slediti notranji nuji
 - 32 Katja Skočir: V sožitju z zvoki Uroša Rojka
 - 35 Petra Kovačič: Iz Tolmina v svet
 - 39 Tanja Srednik: Kilometri z Jazz Punt Big Bandom
 - 42 Zadnjih deset let v številkah
 - Predani svojemu poslanstvu*
 - 46 *Delček mozaika kulturnega utripa v Posočju*
 - 48 *Tekmovanja – izziv in motivacija*
 - 66 *Glasba je postala njihovo življenje*

Kratice

GP	glasbena pripravnica
GŠ	glasbena šola
JLA	Jugoslovanska ljudska armada
KFL	kljunasta flavta
KS	krajevna skupnost
NGL	nauk o glasbi
OŠ	osnovna šola
PP	plesna pripravnica
PGV	predšolska glasbena vzgoja
RS	Republika Slovenija
ŠC	šolski center
VDC	varstveno-delovni center

Erika Bizjak in Hermina Jakopič

Beseda urednic

GŠ Tolmin letos praznuje svojo 70-letnico delovanja.

Pred vami je zbornik, ki je nastal kot del dejavnosti v sklopu tega praznovanja.

Vedno so nam govorili, da so v pedagoški proces vključeni učitelji, učenci in njihovi starši.

Kot pedagogi na glasbeni šoli opažamo, da glasbena šola ne deluje samo skozi ta trikotnik, temveč je veliko več, saj naša dejavnost vpliva tudi na ožjo in širšo skupnost.

Tako trikotnik postane kvadrat, glasba pa ga zaobli v neskončen krog, ki nas povezuje s posebno energijo.

Zahvaljujemo se vsem, ki se povezujejo z nami in omogočate pretok te energije.

Prispevki v zborniku zajemajo pomembnejše dogodke zadnjih let in so le delček tega obsežnega mozaika.

Uvodna beseda

Maja Klanjšček,

ravnateljica GŠ Tolmin od šolskega leta 2011/12 do danes

Od izvirov v svet že 70 let

Čeprav velja GŠ Tolmin, ki letos praznuje 70 let delovanja, za najmanjšo tovrstno šolo na Primorskem, se lahko med drugim pohvali, da pokriva največje geografsko območje – v zavetju Julijskih Alp, kjer se razdalj ne meri v kilometrih, pač pa, kot se za hribovske kraje spodobi, v času. Pod okrilje matične šole v Tolminu sodijo še oddelki v Bovcu, Kobaridu, na Mostu na Soči in v Podbrdu. Drugače rečeno, se vse naše enote nahajajo v porečjih Bače, Idrijce, Nadiže, Soče in Tolminke, ki tukajšnje kraje povezujejo s svetom. Simbolično lahko vseh pet omenjenih rek primerjamo s petimi črtami notnega črtovja, ki je marsikateremu učencu ponudilo odlično odskočno desko v svet glasbe in s tem možnosti za uveljavitev tudi izven domačih meja. Za to so poleg predanih pedagogov zaslužni tudi ravnatelji, ki so GŠ vodili vsa ta leta. Med njimi lahko na račun najdaljšega staža pohvalimo Slavico Mlakar, ki je tu ravnateljevala kar 21 let, pa tudi Pavla Kalana, ki je šolo vodil polnih deset let.

Če je bilo pred letom 2010 veliko naporov vloženih v zagotovitev primernih prostorov za nemoteno izvajanje naše dejavnosti, smo po preselitvi v nove prostore pozornost lažje posvečali drugim vsebinam. Na novo smo uvedli program plesa in okrepili promocijo ter s tem dejavnosti šole približali tukajšnjim prebivalcem in drugi zainteresirani javnosti. Poleg tega smo učencem iz bolj oddaljenih krajev omogočili širšo izbiro instrumentov s pomočjo organiziranega skupnega prevoza. Veliko pozornosti smo

namenjali tudi izvedbi prireditev, kjer smo predstavljali osnovno dejavnost (dan odprtih vrat, plesne predstave), vabili v goste naše nekdanje učence (Sožitje zvokov, nastopi srednješolcev) in skrbeli za popestritev kulturnega utripa (orkestrski večeri). Z glasbenimi točkami smo z veseljem sodelovali tudi pri številnih prireditvah, ki so jih organizirale različne institucije. Pri tem gre poleg glavnemu financerju Ministrstvu za izobraževanje, znanost in šport velika zahvala tudi lokalnim skupnostim – ustanoviteljici Občini Tolmin in občinama Bovec ter Kobarid, ki nam vsa ta leta stojijo ob strani in pomagajo uresničevati naše zamisli.

Program GŠ Tolmin v šolskem letu 2020/21 obiskuje 337 učencev pod mentorstvom 26 polno, polovično ali delno zaposlenih učiteljic in učiteljev. Ti prihajajo iz krajev ob Soči, pa tudi iz bolj oddaljenih koncev, kot so Ajdovščina, Koper, Ljubljana, Nova Gorica in zamejskih krajev sosednje Italije. S skupnimi močmi smo v zadnjem desetletju učencem omogočili udeležbo v programu PGV in GP ter izbiro med 19 različnimi instrumenti in petjem. Posebej ponosni smo, da nam je uspelo uresničiti programa PP in baleta, v katerem letos sodeluje kar 52 deklet. Poleg tega smo mladim na Bovškem omogočili prepevanje v pevskem zboru, instrumentalistom pa sodelovanje v različnih komornih skupinah in petih orkestrih (mlajši godalni, harmonikarski, kitarski in mladinski pihalni orkester, katerega člani lahko svoje glasbeno udejstvovanje nadalju-

jejo v Pihalnem orkestru Tolmin). Naši učenci so se tudi v zadnjem desetletju udeleževali tekmovanj na regijskem, državnem in mednarodnem nivoju ter dosegali zavidljive rezultate, ki so podrobneje predstavljeni v nadaljevanju zbornika. Vse naštetu pričuje o predanosti vseh zaposlenih, ki si prizadevamo slediti zastavljeni viziji.

V zadnjem letu nam v organizacijskem, izvedbenem in vztrajnostnem vidiku poseben izziv predstavlja epidemija bolezni covid-19. Praktično čez noč smo pouk iz učilnic preusmerili na daljavo in pri tem vztrajali več kot leto dni. Tudi nastopi so se preselili na splet v obliki posnetkov ali prek prenosov v živo. Do konca letošnjega šolskega leta je tako obupal le malokdo, kar kaže, da tod živijo in ustvarjajo kleni ljudje, navajeni prilagajanja ter vztrajanja do zastavljenih ciljev.

Naj ob jubileju vsem skupaj zaželim čim več glasbenih užitkov in ob tem spomnim na misel Jožeta Ramovša, ki pravi: *»Glasba razveseljuje človeka in olepša njegove vesele trenutke, glasba mu pomaga preboleti najhujše žalosti, glasba ga opogumlja, glasba mu pomaga k zbranosti in ga tudi sama na sebi duhovno plemeniti.«*

Rafael Šuligoj

Kako smo gradili glasbeno šolo

70 let je preteklo od ustanovitve GŠ Tolmin. Začetki so bili skromni, a obetavni, saj so uspešno tlakovali pot GŠ, kakršno imamo danes. To je GŠ, ki se uspešno meri z drugimi tovrstnimi šolami v Sloveniji, kar kažejo tudi rezultati, ki jih dosegajo učenci na številnih nastopih in tekmovanjih v Sloveniji. Iz Tolmina se je kasneje GŠ razširila tudi v druga lokalna središča: v bovški občini deluje v Bovcu, v kobariški v Kobaridu, v tolminski pa poleg Tolmina še na Mostu na Soči in v Podbrdu.

Številni Tolminci so naredili prve glasbene korake prav v omenjeni šoli. Mnogi so kasneje uspešno nadaljevali z zborovodskim delom, kar nekaj pa se jih je razvilo v prepoznavne glasbenike.

GŠ je na začetku delovala v stavbi v Ulici Petra Skalarja 4 v Tolminu, a se je že leta 1952 preselila v za njeno dejavnost nekoliko primernejšo stavbo v Gregorčičevi ulici 8. Tu je delovala vse do potresa leta 1976. Stavbo je potres prizadel do te mere, da jo je bilo treba porušiti. Tedaj se je spet odprlo vprašanje, kje dobiti prostore, ki bi za GŠ pomenili trajnejšo rešitev.

Gradnja ŠC Tolmin, ki se je začela že pred potresom, je temeljila na prostorskih potrebah OŠ in gimnazije. Prostorov za GŠ v tako načrtovani naložbi ni bilo. Zato je v situaciji, v kateri je bilo treba stavbo na Gregorčičevi ulici 8 zapustiti, prišlo do za tisti čas sprejemljive odločitve: v okviru gradnje ŠC Tolmin je treba najti tudi prostore za preselitev GŠ. Projekt za gradnjo ŠC Tolmin se je spremenil tako, da se je južni del večnamenskega prostora spremenil v štiri kabinete, ki so leta 1977 omogočali preselitev GŠ v zatečenem obsegu dejavnosti. O razvojnih potrebah šole pa tedaj zaradi normativno omejenega

prostorskega programa v okviru te naložbe ni bilo mogoče razmišljati. In tu je delovala GŠ polnih 33 let.

Med mladimi je bilo interesa za vpis v GŠ vse več. Tako se je program, zlasti pouk instrumentov, povečeval, vse več otrok in mladih je imelo možnosti glasbenega izobraževanja, prostorska stiska pa se je povečevala. Glede na to, da sta osnovnošolski in gimnazijski pouk potekala v dopoldanskem, glasbeni pa predvsem v popoldanskem času, je GŠ uporabljala tudi osnovnošolske in gimnazijske kabinete. To je nekako šlo, a praviloma tako, da je morala GŠ dejavnost prilagajati primarnemu, osnovnošolskemu in gimnazijskemu, namenu stavbe.

Kabineti v ŠC niso bili prilagojeni potrebam GŠ. Teh je bilo seveda najprej premalo, poleg tega pa so bili brez akustične ureditve, ki je za pouk instrumentov velikega pomena. Te razmere so bile za dejavnost GŠ vse večja omejitve, kar je utrjevalo prepričanje, da je zanjo treba najti primernejše prostorske pogoje. Posledično je na strani GŠ naraščal tudi pritisk na Občino Tolmin kot ustanoviteljico in resorno ministrstvo¹ z zahtevo, da je za ureditev primernih prostorov treba nekaj narediti.

PRVI POSKUSI

Prvi resnejši premisleki o možnostih za nove prostore so se začeli v letu 1996. Tedaj je v dveh stavbah nekdanje vojašnice Na logu še deloval begunski center, v katerem so bili begunci, ki so se zatekli k nam zaradi vojne v Bosni in Hercegovini. Delovanje begunskega centra se je tedaj zaključevalo in odprlo se je vprašanje prihodnjega na-

mena teh stavb. Pokazala se je možnost, ki smo jo hitro zagrabili, da bi eno (šlo je za stavbo, v kateri danes deluje Posoški razvojni center) s primerno preureditvijo namenili GŠ. A že hitra presoja s sodelovanjem Ministrstva za šolstvo je pokazala, da stavba za to ni primerna, pa tudi, da ni realnih možnosti, da bi za ta namen dosegli lastniški prenos stavbe iz države na občino – stavba je bila namreč v državni lasti. Ugotovili smo, da bo prostorske rešitve za GŠ treba iskati drugje.

Ne glede na opisan razplet s stavbo nekdanjega begunskega centra smo skupaj s tedanjo ravnateljico v letu 1998 in v sodelovanju z Ministrstvom za šolstvo nadaljevali s pripravo prostorskega programa GŠ, ki je temeljna podlaga za načrtovanje naložbe. Čeprav je bil po naši presoji naš spisek prostorskih potreb dokaj skromen, je bilo stališče naših sogovornikov na Ministrstvu za šolstvo absolutno odklonilno z utemeljitvijo, da je predlagani prostorski program glede na zatečen in pričakovan obseg dejavnosti tako po številu kabinetov kot tudi glede ostalih prostorov prevelik in zato nesprejemljiv in nikakor ne bi smel presegati 900 m² uporabnih površin. To je bila za nas velika težava, saj je bila verifikacija prostorskega programa ključen pogoj za nadaljevanje priprav na poti iskanja ustrežnejših prostorskih rešitev. Ne nazadnje tudi zato, ker smo zaradi razmer v proračunu Občine Tolmin vedeli, da bo vlaganje v prostore za GŠ velik finančni zalogaj in bo zato v veliki meri odvisno od finančne podpore države.

¹Ime ministrstva za področje šolstva se je v obdobju priprav in izvajanja naložbe spreminjalo glede na področje, ki ga je pokrivalo. Uradno ime v času pisanja tega prispevka je Ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport.

POMEMBNA SPODBUDA

V letu 1999 je Ministrstvo za šolstvo objavilo razpis za sofinanciranje naložb v šolski prostor na lokalni ravni. Občina Tolmin se je s sodelovanjem GŠ na ta razpis temeljito pripravila in vložila kandidaturo za sofinanciranje vlaganj v ureditev prostorov za dejavnost GŠ s prostorskim programom, ki je do neke, po naši presoji še dopustne, mere upošteval že znane pripombe ministrstva. In tu se pokaže prva svetla točka naših prizadevanj: Ministrstvo za šolstvo je našo kandidaturo za naložbo v prostore za dejavnost GŠ Tolmin uvrstilo med prednostne naložbe, ki se do leta 2004 sofinancirajo iz državnega proračuna.

PRIPRAVE NA GRADNJO

Glede na to, da je bilo sofinanciranje vlaganj v ureditev prostorov GŠ uvrščeno v program sofinanciranja naložb iz državnega proračuna, smo se lotili iskanja izvedbenih rešitev. Bili smo pred vprašanjem, kje bi bilo vlaganje v prostore za GŠ najbolj optimalno: tako finančno kot tudi glede specifik, s katerimi je dejavnost omenjene šole povezana. Prišli smo do dveh možnih rešitev: ureditev prostorov v sklopu ŠC Tolmin ali gradnja šole na kompleksu nekdanjega doma JLA, v okviru katere bi uporabili že obstoječo dvorano ter dozidali učilniški in upravni del. Kakor koli se zdita obe možnosti sprejemljivi, je bila prva možnost videti bolj realna od druge. Morda prav zaradi tega, ker smo zaradi zmanjševanja rojstev v naslednjih letih v ŠC pričakovali manjše število osnovnošolcev in gimnazijcev ter zato predpostavljali, da bi bilo prostore za GŠ v skupni velikosti okoli 900 m² moč pridobiti z notranjo preureditvijo stavbe. Ocenjevali smo, da bi bila preureditev prostorov ŠC za pridobitev prostorov GŠ cenejša od novogradnje. Prva možnost se je kazala za bolj realno tudi zato, ker je bil nekdanji dom JLA v lasti države, mož-

nosti brezplačne pridobitve državnega premoženja pa smo že enkrat preizkusili – žal za nas neuspešno.

Kljub slabim izkušnjam smo Ministrstvu za obrambo v začetku leta 1999 le napisali pismo, v katerem smo opisali naše prostorske razmere, v katerih deluje GŠ ter izrazili prošnjo, da bi nam za potrebe GŠ brezplačno prenesli stavbo omenjenega doma. Ministrstvo za obrambo se z brezplačnim prenosom stavbe ni strinjalo (spet se je potrdila zgoraj opisana izkušnja), se je pa odločilo, da stavbo proda po delih. Občina Tolmin se je tako odločila za nakup dvoranskega dela stavbe, saj smo ocenjevali, da je, če bi se izkazalo, da bi bila gradnja na tej lokaciji primernejša, pridobitev dvoranskega dela stavbe nekdanjega doma JLA ključnega pomena za izvedbo projekta na tej lokaciji. Od tod naprej se je zvrstilo kar nekaj poskusov prodaj, a so bili vsi neuspešni, saj je vedno kdo od potencialnih kupcev, razen Občine Tolmin, od nakupa odstopil. In tako so se odvijali novi neuspešni krogi prodaje vse do konca leta 2005.

Občina Tolmin je zaradi spoznanja, da bo prodaja doma JLA po delih težko izvedljiva, dala v obdobju od leta 2002 do leta 2006 Ministrstvu za obrambo več pobud za zamenjavo državnega premoženja z občinskim, na podlagi katere bi Občina Tolmin dala državi v last celotni kompleks stavb VDC Tolmin, v zameno za to pa bi pridobila celotno stavbo nekdanjega doma JLA. Pobuda je temeljila na dejstvu, da je VDC državni javni zavod, ki kot najemnik deluje v stavbah v lasti Občine Tolmin in zato zanje plačuje najemnino. Zato smo predpostavljali, da bi moralo biti državi v interesu zamenjati premoženje, ki ga ne potrebuje s premoženjem, ki ga potrebuje za delovanje njenega javnega zavoda. Čeprav po našem mnenju gospodarna, se pobuda ni prijela vse do začetka leta 2006, ko smo v naša prizadevanja pritegnili tudi naše

poslance državnega zbora (Danijela Krivca, Vasjo Klavoro, Cirila Testena). Šele tedaj so na Ministrstvu za obrambo spoznali, da je naša pobuda o zamenjavi premoženja smiselna tudi za državo. Od tod naprej so stvari vendarle stekle (cenitve, postopki menjave ...) in v avgustu 2007 je bila sklenjena menjalna pogodba, ki jo je v imenu države sklenilo Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve (vmes je bil izveden tudi prenos kompleksa stavbe nekdanjega doma JLA iz Ministrstva za obrambo na Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve).

V tem času je potekala o gradnji GŠ precej vneta razprava tudi na lokalni ravni. Srečevali so se zelo različni pogledi, ne nazadnje tudi zaradi tega, ker se je vedelo, da bo večinski finančni delež zanj bremenil občinski proračun. Z namenom, da bi polemiko, ki je bila občasno dokaj vroča, podprli z argumenti, smo se v letu 2003 odločili za strokovno presojo obeh naložbenih variant, ki naj jo izvede za to usposobljena neodvisna institucija. Po posvetu z Ministrstvom za šolstvo smo se odločili, da presojo poverimo podjetju LIZ - inženiring, d.d., Ljubljana, saj je za Ministrstvo za šolstvo večkrat opravljalo podobne naložbene presoje in zanje izvajalo tudi naložbeni inženiring. Dobre izkušnje Ministrstva za šolstvo s sodelovanjem z omenjenim podjetjem so bila za nas pomembna referenca pri odločitvi o izbiri prav tega izvajalca presoje. Rezultati naložbene presoje so presenetili marsikoga, tudi nas. Izkazalo se je, da bi bila pridobitev prostorov za GŠ v ŠC sicer možna, a bi bila bistveno dražja od novogradnje na lokaciji nekdanjega doma JLA. Razlog je bil v tem, da bi bili za pridobitev približno 950 m² uporabnih prostorov za GŠ potrebni dokaj temeljiti posegi na kar 3.300 m² stavbe ŠC. Iz presoje je bilo razvidno tudi, da bi bila naložba v ŠC Tolmin kar 1,8-krat dražja od novogradnje. Poleg tega bi s tem zaprli kakršne koli možnosti za mo-

rebitne kasnejše širitve bodisi osnovnošolskega bodisi gimnazijskega programa.

To spoznanje je bilo seveda bistvenega pomena pri vseh nadaljnjih odločitvah, povezanih z naložbo GŠ.

V okviru polemike je prišlo tudi do pobude, da bi bilo morda smiselno pridobiti prostore za GŠ s prizidkom k ŠC Tolmin. Pobuda je bila podprta z argumentom, da bi GŠ še naprej ohranili na lokaciji ŠC Tolmin, kar bi bilo za učence ugodno, saj jim stavbe zaradi obiska GŠ sploh ne bi bilo treba zapuščati. Taka rešitev bi bila tehnično možna, bi pa seveda zahtevala pridobitev gradbenega dovoljenja. Pobuda, čeprav dobronamerna, je bila povezana z velikimi težavami s pridobitvijo gradbenega dovoljenja. Poudariti je treba, da se je vse to dogajalo v letih po znamenitem terorističnem napadu na stolpnici WTC v New Yorku, ki se je zgodil leta 2001 (v ti dve stolpnici sta se zaleteli dve potniški letali; obe stavbi sta imeli kovinsko konstrukcijo in sta se porušili ter pod seboj pokopali številne žrtve). Tedaj so bile stavbe, katerih nosilni deli so bili iz kovinskih gradbenih konstrukcij, zaradi varnosti (zlasti požarne) predmet posebnih obravnav. Tudi v ŠC Tolmin so nosilne konstrukcije kovinske. Po posvetih s poznavalci, tudi s pristojno službo na Upravnih enotah Tolmin, smo ugotovili, da bi gradbeno dovoljenje za posege v ŠC Tolmin z veliko verjetnostjo pogojevalo izvedbo obširnih dodatnih požarnovarnostnih zaščit v celotni stavbi. To pa bi bil tako tehnično kot tudi finančno zelo zahteven poseg. Velika verjetnost bi bila, da bi projekt GŠ na tej točki zašel v slepo ulico z vprašljivim izidom.

Pogosto so se pojavljala tudi razmišljanja, da GŠ ne spada v ožje območje mesta Tolmin, ker bi njena dejavnost (pouk instrumentov) motila stanovalce, ki živijo v tem okolju.

Čas je neusmiljeno tekkel in bližalo se je leto 2004, ko bi po programu Ministrstva za šolstvo morali naložbo GŠ že

zaključiti. Pri nas pa se še ni niti začela. K sreči se je program Ministrstva za šolstvo za sofinanciranje šolskih naložb na lokalni ravni podaljšal, saj je bilo v Sloveniji še kar nekaj naložb iz tega programa neizvedenih.

Vsa ta leta so zaradi dilem, povezanih s potekom priprav naložbe, vnašala nemir in budila občutek, da se projekt nedopustno vleče. Tudi tedanja ravnateljica je menila, da Občina Tolmin za gradnjo GŠ ne kaže zadostne pripravljenosti. Ta občutek je bil podkrepljen tudi z dejstvom, da je Občina Tolmin v letu 2003 začela z obsežnejšo prenovo telovadnice ŠC Tolmin, čeprav naj bi se prostorske potrebe GŠ obravnavale prednostno. Nesporazum smo s pogovori le zgladili. Ne nazadnje tudi na upravi Občine Tolmin s potekom nismo mogli biti zadovoljni, čeprav smo naredili vse, kar smo vedeli in znali. Preveč je bilo zapletov, ki pa se jim žal, tudi po današnji presoji, ni bilo mogoče izogniti. A nesporno je bilo dejstvo, da naložba tedaj še ni bila pripravljena do take mere (ni še bilo niti naložbene niti projektne dokumentacije), da bi jo v občinski proračun lahko uvrstili kot izvedbeno zrel projekt. Po vseh dogajanjih v zadnjih nekaj letih je bila seveda situacija tedaj že jasna: Občinski svet Občine Tolmin se je zato v oktobru 2003 za gradnjo že odločil ter na podlagi strokovne presoje za ta namen za gradnjo izbral lokacijo nekdanjega doma JLA – za namen GŠ se uporabi dvoranski del nekdanjega doma, učilniške in druge prostore pa se zgradi v prizidku k dvorani.

ZAČNE SE IZDELAVA NALOŽBENE IN PROJEKTNE DOKUMENTACIJE

Pisalo se je že leto 2004. Presoje naložbenih variant so bile za nami, izbrana je bila lokacija, z odločitvijo pa je soglašala tudi GŠ Tolmin. Odprta pa je bila le še ena težava: Občina Tolmin še ni bila lastnica kompleksa nekdanjega

doma JLA, pri čemer je bil za našo naložbo ključnega pomena prav dvoranski del tega kompleksa. A nekaj spodbudnih občutkov smo se v teh letih dogovarjanj glede nakupa te dvorane le nabrali; temeljili so na spoznanju, da je Ministrstvo za obrambo odločeno ta stavbni kompleks prodati. Na tej podlagi smo se odločili za naslednjo etapo naložbenih priprav. To je bila priprava naložbene in projektne dokumentacije.

Glede na to, da je dvoranski del nekdanjega doma JLA prizadel tudi potres (leta 1998), je spadala obnova dvorane v program popotresne obnove. Za popotresno obnovo so veljala posebna pravila. Ni bilo namreč mogoče popolnoma svobodno izbirati zunanjih izvajalcev, treba se je bilo odločati za že izbrane (projektante in izvajalce gradenj), ki jih je na podlagi presoje referenc določila Državna tehnična pisarna – organizacija za vodenje popotresne obnove na Tolminskem. Glede na to, da je bil v nadaljnjih etapah naložbe potreben partner, ki bi za nas lahko izvajal vsa naložbena opravila (od izdelave naložbene dokumentacije, projektiranja pa do gradbenega nadzora), smo izbrali podjetje Projekt d.d. Nova Gorica. Pri tem smo seveda izrazili zahtevo, da nam bo projektno dokumentacijo izdeloval projektant, ki ima s tovrstnimi gradnjami primerne izkušnje. To je bila Marjana Vodopivec.

Ponovno smo bili na začetku nove poti, za katero smo vedeli, da ne bo ne lahka ne hitra. Najprej je bilo treba izdelati idejno zasnovo, iz katere bo razvidna prostorska ureditev, katere podlaga je moral biti prostorski program, ki smo ga z Ministrstvom za šolstvo pred leti že usklajevali. Ker se že tedaj z marsičim nismo strinjali, smo vedeli, da bo zdaj le še težje, saj je bilo za vse nadaljnje dejavnosti treba najprej pridobiti soglasje tega ministrstva k prostorskemu programu že zaradi sofinanciranja naložbe iz

državnega proračuna. S projektantko smo ob sodelovanju GŠ izdelali kar nekaj idejnih zasnov, ki so temeljile na naši oceni potreb in so zato nekoliko presegale prostorske okvire, ki nam jih je Ministrstvo za šolstvo postavilo že leta 1998. Kar nekaj predlogov idejnih zasnov in razgovorov je bilo potrebnih, da smo dosegli kompromis, ki je bil nekje na sredi med našimi željami in zahtevami ministrstva. Prostorski program je bil usklajen na 984 m² uporabnih površin, ki je vključeval 9 kabinetov za instrumentalni pouk, 2 učilnici za skupinski pouk, zbornico, plesni studio, dvorano, prostore za upravo in arhiv, sanitarije, garderobe ter hodnike. Z doseženim dogovorom nismo bili popolnoma zadovoljni, še posebej ne zaradi po naši presoji premajhnega števila kabinetov za instrumentalni pouk: naš predlog je bil vsaj 10 kabinetov za instrumentalni pouk. Ministrstvo je problematiziralo tudi potrebo po učilnici za ples, a smo se le dogovorili, da ostane v normativnem okviru naložbe. Nepremostljiva težava pa je bilo zaodrje (orkestralna učilnica). Ministrstvo je do konca vztrajalo, da zaodrje (42 m²) ni potrebno, z utemeljitvijo, da orkester lahko za vaje uporablja oder – zaodrja zato ni moč šteti v normirani naložbeni okvir. S tem seveda nismo soglašali predvsem zaradi pihalnega orkestra, ki potrebuje svoj prostor za vaje, to pa ne more biti oder. Pogoltnili smo to grenko pilulo in se odločili, da zaodrje vključimo v prostorski program izven normativnih okvirov (v celoti v breme občine) ter s tem prostorski program uokvirili v 2.026 m² uporabnih površin. Glede na to, da je normativni okvir, ki ga prizna Ministrstvo za šolstvo pogoj za sofinanciranje iz državnega proračuna, nismo imeli druge izbire.

Čeprav dogovor z Ministrstvom za šolstvo o normativnih okvirih še ni bil popolnoma zaključen (ni še bilo uradnega dokumenta o normativnem okviru naložbe), smo ob

koncu leta 2004 že precej natančno vedeli, kakšen dogovor bo mogoče doseči. Zato smo se odločili, da se bomo vzporedno lotili tudi priprave naložbene in projektne dokumentacije, saj bi s tem pridobili čas. Nadaljevali smo s pospešenim tempom. Najprej seveda z naložbenim programom (temeljni dokument za uvrščanje naložb v proračunske dokumente), ki ga je Občinski svet Občine Tolmin sprejel v juniju 2005. S tem dokumentom smo načrtovali izvedbo naložbe v letih 2006 in 2007 tako, da bi pouk v stavbi stekel 1. septembra 2007. V tem času smo intenzivno sodelovali s podjetjem Projekt d.d. Nova Gorica tudi pri izdelavi projektne dokumentacije, ki je bila končana v juniju 2005.

In končno: Ministrstvo za šolstvo je septembra 2005 le izdalo sklep o sofinanciranju naložbe. Da smo prišli do tega sklepa, je preteklo kar leto in pol.

Zdelo se nam je, da se je pritisk zunanjih ovir na poti do nove GŠ tedaj že občutno zmanjšal. Ostala je le še ena resnejša težava: dvoranski del nekdanjega doma JLA še ni bil naš, še vedno je bil v državni lasti in v rokah Ministrstva za obrambo. In hitro se je bližalo leto 2006, ko naj bi se gradnja začela, vendar je preteklo še celo leto, vse do avgusta 2007, ko je bila z državo tudi s posredovanjem že omenjenih poslancev le sklenjena menjalna pogodba, s katero je Občina Tolmin pridobila stavbni kompleks nekdanjega doma JLA, v zameno za to pa predala državi stavbe VDC v Tolminu.

Trajalo je skoraj polnih devet let, da smo z državo uredili premoženjska vprašanja, ki so ključno pogojevala izvedbo naložbe. To je težko razumeti, a vendarle je bilo tako. V septembru 2007 je bilo za projekt pridobljeno gradbeno dovoljenje.

Popolnoma nepričakovano pa se je pojavila nova težava. Z naložbo GŠ na načrtovani lokaciji ni več soglašala KS Tol-

min. Zato je v juniju 2007 s pismom pozvala Občino Tolmin, naj se za GŠ zgradi prizidek k ŠC Tolmin, ki je za ta namen primernejša lokacija. Ponovno je torej oživila pobuda, o kateri je bil pred leti že opravljen premislek. Tako stališče KS je povzročilo resno zaskrbljenost, saj bi s problematiziranjem lokacije izničili vse tisto, kar je bilo v vseh teh letih že narejenega in skoraj gotovo bi z zaostrovanjem tega vprašanja tik pred izvedbo naložbe možnost gradnje GŠ zapravili. Razhajanja s KS Tolmin so trajala vse do novembra 2007, ko smo z utemeljitvijo razlogov za izbrano lokacijo KS le prepričali k umiku njihovega stališča. 1. september 2007, ko bi se moral po naložbenem programu pouk začeti že v novi GŠ, je bil že zdavnaj mimo. Razumljivo je bilo kar nekaj slabe volje, a nič ni pomagalo. Spet je bilo treba narediti trezen premislek, kako naprej. Ponovno je bilo treba začeti z naložbenim programom, ga novelirati in ga postaviti v čas, v katerem smo se znašli. Novelacijo naložbenega programa je Občinski svet Občine Tolmin sprejel v februarju 2008 ter na tej podlagi naložbo spet uvrstil v občinski proračun. Na novo je bilo treba z Ministrstvom za šolstvo uskladiti vrednost in časovno dinamiko sofinanciranja naložbe iz državnega proračuna. Vse ta opravila so zahtevala čas, v katerem je bilo treba vse druge dejavnosti, tudi gradnjo, odložiti. Priznati pa moram, da je bilo pri teh opravilih Ministrstvo za šolstvo dokaj kooperativno, saj je v marcu 2008 že izdalo nov sklep o sofinanciranju naložbe.

Bili smo pred tem, da se naložbe lotimo tudi operativno, z izvajanjem gradbenih del. Izvedba postopka javnega naročanja za izbiro izvajalca je seveda prvo opravilo, ki mora biti opravljeno zelo natančno in skladno s pravili javnega naročanja. Na podlagi izkušenj iz preteklih naložb pa tudi zaradi ocene, da imamo za gradnjo dobro projektno dokumentacijo, smo se odločili, da bomo

gradnjo oddali izvajalcu po sistemu funkcionalnega ključa, kar je v našem primeru pomenilo, da mora izvajalec zgraditi stavbo skladno s projektom brez uveljavljanja morebitnih dodatnih del in podražitev ter po končani gradnji pridobiti tudi uporabno dovoljenje.

Javni razpis za izbiro izvajalca gradnje je bil objavljen v Uradnem listu RS v aprilu 2008 in je potekal vse do srede maja 2008. Nanj se je prijavilo pet ponudnikov, najugodnejšo ponudbo pa je predložil Zidgrad d.d. Idrija. In tega ponudnika smo tudi izbrali. Pritožb na izbiro izvajalca gradnje k sreči ni bilo. Z Zidgradom je bila gradbena pogodba sklenjena 16. junija 2008. Priznati moram, da je bil za vse, ki smo že več kot desetletje hodili po tej zapleteni in vijugasti poti, podpis gradbene pogodbe dan velikega veselja, pa čeprav smo vedeli, da nas čaka do konca gradnje še obilo dela ter skrbi.

Gradnja je potekala v skladu s pričakovanji. Zidgrad se je izkazal za dobrega gradbenega izvajalca in z zelo korektnim odnosom do investitorja. Popolnoma normalno je, da se med gradnjo pojavijo tudi težave, a smo jih s konstruktivnim sodelovanjem izvajalca reševali uspešno in sproti. Gradnja je tekla skladno z gradbeno pogodbo vse do konca avgusta 2009, ko je bila nova GŠ že pripravljena za tehnični pregled. Ta je bil 29. oktobra 2010. Komisija je na tehničnem pregledu zahtevala nekaj dopolnitev projektne dokumentacije, predvsem zato, ker del gradbene izvedbe ni bil popolnoma skladen s projektno dokumentacijo. Velikih težav zaradi tega ni bilo, a treba je bilo uskladiti projektno dokumentacijo z izvedenimi deli ter pridobiti spremembo gradbenega dovoljenja, kar je časovno zavleklo tudi pridobitev uporabnega dovoljenja vse do 1. marca 2010.

V okviru gradnje je bila izvedena tudi potresna sanacija dvorane.

Nadzor nad gradnjo je uspešno izvajal Projekt d.d. Nova Gorica, pohištveno opremo pa je dobavilo podjetje Učilna d.o.o. iz Krtine pri Ljubljani.

No, vse le ni šlo tako gladko. Popolnoma nepričakovano se nam je zapletlo pri akustičnih oblogah sten in stropov v kabinetih za instrumentalni pouk in v dvorani. Za dobavo in vgraditev teh oblog smo sklenili pogodbo s podjetjem Lesnina inženiring d.d. Ljubljana. Glede na to, da s projektom akustične obloge niso bile natančno določene, so zastopniki Lesnine predlagali zanje cenejše akustične obloge, za katere smo na podlagi opozorila projektanta akustike (Decibela iz Idrije) še pravočasno ugotovili, da so neprimerne in zahtevali vgradnjo verificiranih akustičnih oblog švicarskega proizvajalca. Spor je trajal kar precej časa, saj je izvajalec zatrjeval, da so predlagane akustične obloge domačega proizvajalca popolnoma ustrezne. Glede na to, da so akustične obloge v GŠ še posebej

pomembna sestavina notranje opreme, smo brezkompromisno vztrajali pri zahtevi, da je treba vgraditi take, ki so v praksi že preverjene. In prav take (Topakustik) so v naši GŠ tudi vgrajene.

Nekaj težav je bilo tudi z učilnico za ples (plesnega studia). Že po končani gradnji smo namreč ugotovili, da talna obloga za pouk plesa ni primerna in ne ustreza zahtevam baletnega poda. Tudi to smo popravili in v plesni studio vgradili baletni pod verificiranega švicarskega proizvajalca Harlequin Europe SA.

V letu 2010 je bila dvorana opremljena tudi z video- in audioopremo. In s tem je bila naložba tudi zares končana. Razumljivo je, da so učenci in učitelji na preselitev v novo GŠ komaj čakali. Čeprav še ni bilo uporabnega dovoljenja, se je 4. januarja 2010 v novi GŠ že začel pouk. Uradna otvoritev nove GŠ je bila 7. maja 2010. Udeležil se jo je tudi tedanji minister za šolstvo dr. Igor Lukšič, ki je bil na njej tudi slavnostni govornik.

Stroški izgradnje GŠ so znašali 1.808.246,00 evra.

Sredstva zanjo so zagotovili (v evrih):

Občina Tolmin	vrednost dvorane pred naložbo – vložek v fizični obliki	69.395,00
	finančna sredstva – občinski proračun	1.185.185,00
Ministrstvo za šolstvo	finančna sredstva – državni proračun	479.105,00
Ministrstvo za okolje in prostor	finančna sredstva za potresno sanacijo dvorane – državni proračun	74.561,00
Skupaj		1.808.246,00

GŠ Tolmin je z izgradnjo pridobila 10 kabinetov za instrumentalni pouk (kabinetom za instrumentalni pouk se je pridružil tudi prvotno načrtovan prostor za arhiv), učilnico za ples (plesni studio), dve učilnici za skupinski pouk, zbornico, dvorano za nastope, zaodrje (orkestralno učilnico), prostore za upravo, sanitarije, garderobe ter zunanji atrij, ki je poleti uporaben za koncertne dogodke. Ni

vsega, kar bi potrebovali, a GŠ Tolmin danes deluje v zelo dobrih prostorskih pogojih. Če k temu dodamo še dobro učiteljsko zasedbo, ki jo GŠ Tolmin ima, se to pokaže tudi na rezultatih. In naši učenci jih dosegajo. Iz različnih tekmovanj se vračajo z vidnimi, tudi vrhunskimi uspehi.

Da ne bi spomin prehitro zbledel, je treba spomniti še na nekaj. S pridobitvijo nekdanjega doma JLA v last Občine

Tolmin smo dvorano GŠ načrtovali tudi za javne prireditve – z vhodom iz Prešernove ulice. S tem bi dobili za obiskovalce primernejši vhod v dvorano skozi že urejeno avlo s sanitarijami, ki je sestavni del stavbe nekdanjega doma JLA. Žal tedaj z nosilcem gostinske dejavnosti, ki uporablja tudi avlo, ni bilo mogoče doseči dogovora o skupni rabi vhoda in avle, pa čeprav bi šlo le za nekaj prireditev na leto. Tako je še danes. Morda ta namera še ni popolnoma zamrla.

Na cilju je po navadi prijetno in lepo, prevzemajo nas občutki sreče in veselja. Tudi v našem primeru je bilo tako. Še posebej po prehojeni poti, ki je trajala polnih 15 let. Prava sreča je, da se v naš spomin vtisnejo prijetnejši spomini in da manj prijetne potisnemo v pozabo. Če bi me danes kdo vprašal, ali bi bil pripravljen to pot kot vodja projekta gradnje prehoditi še enkrat, bi težko odgovoril pritrdilno. Preveč je bila trnjeva in naporna. A je že tako: na začetku nikoli ne veš, kaj vse te čaka.

Poudariti pa moram, da je bilo sodelovanje s tedanjo ravnateljico GŠ, žal danes že pokojno Slavico Mlakar, zelo kooperativno. Tudi ko sva v kakšni situaciji imela različno mnenje, se nama je uspelo dogovoriti. Razumljivo pa je, da so bila njena pričakovanja, še zlasti na začetku poti, drugačna – verjela je, da bomo do nove GŠ prišli veliko prej. Čeprav sva bila oba profesionalca na svojem področju, sva v gradnjo GŠ vložila veliko entuziazma, ki naju je gнал, nama pomagal premagovati čeri, ki jih je bilo zelo veliko. Morda je nekaj pripomogla tudi moja naklonjenost glasbi, ki je večja kot do kakšnega drugega področja. Nova GŠ je bila tako navsezadnje tudi moja osebna želja.

Bogdan Kralj

Od izvira preko meja

GŠ v Špetru, podružnica Glasbene matice Furlanija - Julijska krajina, je bila ustanovljena leta 1977, leto dni po potresu, ki je prizadel Benečijo in okolico. V okviru Študijskega centra Nediža in na pobudo Pavla Petriciga je domačin Nino Specogna pripravil razčlenjen in ambiciozen program za glasbo ter nakazal smernice glasbene vzgoje in (po)ustvarjanja. Osnovni pouk glasbe se je začel izvajati enkrat na teden – vodil ga je Nino Specogna, pomagala pa mu je Lucia Costaperaria. 23. maja 1978 se je v Petjagu uradno odprla špetrska podružnica Glasbene matice, na kateri je klavir, komorno igro in zborovsko petje poučeval Nino Specogna, kmalu pa sta se mu pridružila še Antonio Qualizza za klavir in harmoniko ter Andrea Martinis za saksofon in razne dejavnosti. Vedeti moramo, da v tistih letih v Benečiji ni bilo nobene šole s slovenskim učnim jezikom in da tamkajšnja manjšina ni premogla slovenskega glasbenega kadra. Prav zato nam je na pomoč

priskočila GŠ Tolmin s svojimi učiteljicami in učitelji. Prva med njimi je bila Neva Kažič, ki je najprej poučevala kitaro in harmoniko, od leta 1978 do leta 1993 pa še klavir. Kasneje, od leta 1984 do leta 1986, se ji je pridružila še Hermina Jakopič. Njuno poučevanje je bilo pomembno, saj sta prinašali izkušnje in znanje slovenskega izobraževalnega sistema, ki je bil in še vedno ostaja popolnoma drugačen od italijanskega. Če je bilo le mogoče, sta poučevali v slovenskem jeziku, saj otroci niso obiskovali slovenskih šol, ampak le tečaj slovenskega jezika in so med seboj govorili v italijanščini ali »po naše«, kot pravijo svojemu narečju. Stik s slovenskim jezikom, slovensko ljudsko pesmijo in kulturo je bil zato zelo pomemben in je pripomogel k ohranjanju slovenske identitete v teh dolinah. Neva Kažič pa ima še dodatne zasluge, saj je Glasbena matica zaradi njenega prizadevnega dela sklenila močno vez s Posočjem, ki je leta 1982 privedla do prvega koncerta v Petjagu, na katerem so poleg naših sodelovali tudi učenci GŠ Tolmin. Ta srečanja so postala stalnica v delovanju obeh šol. Vsako leto sta izmenično organizirali srečanja, enkrat v Špetru, drugič v Tolminu, ki so bila še posebej dobrodošla v začetnem obdobju bodisi iz političnega vidika bodisi zaradi medsebojnega spoznavanja učencev, učiteljev in staršev. To, da so naši učenci obiskali in igrali v »tujini«, da so odšli na »turnejo«, je bilo zanje nepozabno; kolona avtomobilov je poleg učencev seveda peljala tudi instrumente (na primer številne harmonike). Meja med Italijo in takratno Jugoslavijo je bila precej zaprta. Na mejnih prehodih so predvsem italijanski cariniki natančno pregledovali dokumente in zahtevali spi-

sek vseh instrumentov, ki smo jih imeli s sabo, medtem ko nam jugoslovanski cariniki večkrat niso niti pregledali osebnih dokumentov, ko so izvedeli, da gremo nastopat na GŠ Tolmin. Še večje presenečenje je bila za vse nas stavba GŠ, ki je bila pravo kulturno in šolsko središče z jedilnico, telovadnico, dvorano in še čim in kjer so se otroci izobraževali cel dan, kar je bilo za nas nepojmljivo. Takrat smo ostrmeli in vse to primerjali z razmerami pri nas. Srečanja so bila pomembna tudi iz didaktičnega vidika, saj smo se dogovorili, da bodo naši učenci imeli priložnost poslušati instrumente, ki jih v Špetru nismo imeli, predvsem tolkala in pihala. Med učenci je bila še ena razlika, ki so se je na srečanjih zavedali sami, in sicer da so vsi učenci GŠ Tolmin izvajali skladbe na pamet, medtem ko so vsi špetrski učenci igrali strogo z notnim zapisom. Z leti so se razvila tudi sodelovanja, sicer bolj skromna, med šolama in učitelji. Trajala so približno desetletje, sledila je prekinitev ob koncu 90. let 20. stoletja, ponovno

pa smo jih uvedli med ravnateljstvom Slavice Mlakar. Poleg skupnih nastopov so bila srečanja vedno tudi priložnost za izmenjavo gradiva, predvsem knjig, notnega materiala, zgoščenk ... Tako smo spoznali dela skladatelja in takratnega ravnatelja GŠ Tolmin Pavla Kalana, ki smo jih tudi izvajali na srečanjih. Kot mi je povedala Paola Chibudini, je bil vedno izredno zadovoljen, ko so njegove skladbe izvajali naši učenci.

Čas je tekkel dalje in razmere so se precej spremenile. Meje praktično ni več (odmisli si moramo obdobje koronavirusa), v Špetru je bila ustanovljena večstopenjska šola s slovensko-italijanskim dvojezičnim poukom Pavel Petričič, Glasbena matica je medtem vzgojila številne poklicne glasbenike, tako da učni kader v Špetru sestavljajo skoraj izključno učitelji, ki so svoj študij opravili na Glasbeni matici, še več, v zadnjih letih se je več naših profesorjev zaposlilo na primorskih GŠ, naj na tem mestu omenim dva, ki poučujeta na GŠ Tolmin – harmonikar in vsestranski glasbenik Aleksander Ipavec ter tolkalist Tomislav Hmeljak. Menim, da so tovrstna srečanja, medsebojno spoznavanje, izmenjava izkušenj še vedno nujna, ker bogatijo tako posameznika kot tudi celotno narodno skupnost. Kot ravnatelj Glasbene matice Furlanija - Julijska krajina si želim, da bi z GŠ Tolmin še dolga leta sodelovali, si medsebojno pomagali, ustvarjali priložnosti za naše mlade ter jim tako nudili glasbeno izobraževanje na najvišji ravni. GŠ Tolmin, njeni sedanji ravnateljici Maji Klanjšček ter vsem učiteljem čestitam za vse opravljeno delo in jim kličem »Na mnogaja ljeta!«.

Maja Klanjšček

Spomin na Slavico Mlakar

Svoje prve glasbene korake je Slavica Mlakar, leta 1951 rojena kot Kovač, naredila na GŠ Jesenice, kamor se je kot osnovnošolka vozila iz rojstnega Podbrda. Po končani gimnaziji v Tolminu je šolanje nadaljevala na Pedagoški akademiji v Ljubljani, in sicer na oddelku za glasbeno vzgojo, pa tudi na Filozofski fakulteti, na oddelku za muzikologijo.

Leta 1977 se je zaposlila kot učiteljica NGL na GŠ Tolmin, obenem pa je pomagala reševati tudi kadrovske zadrege na gimnaziji pri umetnostni vzgoji. Poleg tega je na OŠ več let vodila mladinski pevski zbor. Leta 1990 je bila imenovana za ravnateljico GŠ Tolmin. V tej vlogi je ostala kar 21 let oziroma vse do upokojitve leta 2011.

V letih vodenja GŠ Tolmin je Slavica dosegla veliko sprememb, ki so bile v korist razvoja glasbenemu šolstvu na Tolminskem. Leta 1993 ji je uspelo doseči samostojnost GŠ, ki je prej delovala v okviru ŠC Tolmin. To je dalo glasbenemu razvoju na tem območju nov zagon. Število

poučevanih predmetov je iz šest naraslo na sedemnajst, število učencev individualnega pouka pa iz 128 na 222. Kakovost poučevanja je neprestano rasla, saj je Slavica skrbno načrtovala kadrovske strategije, uspehi pa so se zrcalili tudi na mnogih nastopih in državnih ter mednarodnih tekmovanjih.

V letu 2008 se je po številnih težavah in zapletih, ki so se vlekli skozi celo desetletje, začela izpolnjevati Slavičina velika želja – gradnja nove stavbe GŠ Tolmin. Vanjo smo se glasbeniki preselili 1. januarja 2010 in tu naposled zaživel v idealnih pogojih. Zato ni čudno, da je Slavica na uradnem odprtju maja 2010 žarela od sreče in zadovoljstva.

Ob vodenju šole je bila tudi 12 let članica izvršnega odbora Zveze slovenskih GŠ, celotno obdobje ravnanja članica izvršnega odbora Zveze Primorskih GŠ, pet let pa tudi njena predsednica. Poleg tega je v domačem okolju sodelovala v Aktivu posoških ravnateljev.

Odlikovala jo je tudi ljubezen do petja, saj je poleg vodenja zborov s svojim znanjem velikodušno pomagala drugim tolminskim zborovodjem pri njihovem delu, ob tem pa po strokovni plati spremljala občinske pevske revije.

Na muzikološkem področju je opazna njena skrb za kulturno dediščino. Raziskala je življenje ter ustvarjalno pot dotlej neznane operne in operetne pevke Gabrijele Mrak, po rodu iz Tolmina, in svojo raziskavo objavila v avtorski knjigi.

V njeno publicistično delo spadajo tudi sodelovanje s Slovenskim primorskim biografskim leksikonom, Slovensko enciklopedijo in Tolminskim zbornikom.

Kot ravnateljica je bila pobudnica za nastanek več diplomskih nalog, ki so vsaka po svoje pripomogle k ohranitvi kulturne dediščine Tolminskega in širšega kulturnega prostora. Nekdanje učenke GŠ Tolmin so v času študija raziskale življenje in delo skladateljev Hrabroslava Andreja Volariča, Rada Simonitija ter Ivana Laharnarja.

Kot učiteljica in ravnateljica se je dotaknila tudi mojega življenja. Najin prvi stik sega v september 1984, ko sem začela obiskovati pedagoško gimnazijo v Tolminu. Takrat sem se vpisala v GŠ Tolmin, kjer sem v Slavičinem razredu nadaljevala z obiskovanjem NGL. Po dveh letih je želja po glasbenem izobraževanju postala neizprosna, a pogoj za vpis na pedagoški oddelek Akademije za glasbo je bilo med drugim tudi znanje šestih let klavirja. Kako torej v pičlih dveh letih nadomestiti to večletno znanje in priti do izobrazbe, ki me je tako močno privlačila? Edina možnost je bila vpis v njen razred pianistov. Čeprav so se priprave na sprejemne izpite na akademiji v tako kratkem času zdele popolnoma neizvedljive, je Slavica to zahtevno in nenavadno nalogo sprejela s polno mero odgovornosti ter srčnosti. Ob tem je posredovala pri urejanju pouka harmonije in kontrapunkta, ki ga je izvajal takratni ravnatelj Pavle Kalan ter pripravah na ostale predmete. Ob mojih pianističnih nastopih, polnih spodrseljavev (gledano skozi moje oči), je vedno našla primerne besede spodbude in nove zamisli, kako dodatno »izpiliti« izvedbo ter premagati stalno spremljevalko nastopov – tremo. Z vso natančnostjo, muzikalnostjo, vztrajnostjo in predvsem potrpežljivostjo me je samo v dveh letih pripravila na ta zame življenjsko pomemben preizkus. Danes vem,

da brez njene pomoči in spodbud ne bi nikoli opravila sprejemnih izpitov. Zato lahko rečem, da ji je takrat dejansko uspela »misija nemogoče«, ki se je na dolgi rok obrestovala obema.

Po zaključenem študiju na Akademiji za glasbo sem namreč z veseljem sprejela njeno povabilo in postala članica kolektiva GŠ Tolmin. Tudi v poziciji nadrejene nam je Slavica dopuščala dovolj svobode. Tako sem se lahko z vsem svojim mladostnim entuziazmom lotevala najrazličnejših nalog. Kasneje se je skupaj z mano veselila pričakovanja mojih otrok in se kot babica ukvarjala z njimi, kadar so prišli z menoj na kak nastop ali konferenco.

Pri prvem premagovanju bolezni, ki jo je kasneje primorala v upokožitev, čeprav ji idej za delo še ni zmanjkalo, jo je opogumljala misel na opravljeno delo in pričakovanje vnukov. Pri odločitvi za prijavo za ravnateljico me je ponovno bodrila in mi kasneje z nasveti stala ob strani. Tako se ob opravljanju nalog ravnateljice velikokrat z vso hvaležnostjo spomnim nanjo.

Zadnjič se je s svojim nekdanjim kolektivom slišala na svoj 62. rojstni dan, le nekaj dni pred smrtjo. Takrat smo ji, ker je bila v bolnišnici, po telefonu voščili in zapeli. Upali smo, da ji bomo s petjem vlili vsaj nekaj prepotrebni moči in ji polepšali praznični dan. Nismo slutili, da gre za slovo, ki se je samo od sebe odvilo tako, kot glasbenikom pritiče. Aprila letos je minilo osmo leto, odkar jo je bolezen za vedno iztrgala iz njej ljubega Tolminskega, ki mu je predajala vso svojo ustvarjalno moč. Kljub temu bo njeno delo ostalo vedno z nami, ona pa v naših srcih in spominih.

Agneš Gradinac

Glasbena govorica ne pozna meja ...

... vedno nas osrečuje, razneži in seže globoko do srca. Glasba je spletla tudi mojo življenjsko pot, ki sem jo delila tudi s svojimi učenci.

Upokojena sem že od leta 2010 in uživam življenje z možem ter vnuki in sem vesela ter zadovoljna babica.

Leta 1978 sem se iz Subotice z družino preselila v Slovenijo, na Most na Soči in takoj dobila službo na GŠ Tolmin, saj je moj prihod pomenil, da se lahko odpre oddelek GŠ v tem kraju.

Ni mi bilo lahko. Kot neizkušena mlada učiteljica, Madžarka po rodu, sem imela veliko težav z jezikom. Poučevala sem v srbohrvaščini in se sporazumevala v glasbenem jeziku. Hvaležna sem svojim sodelavcem, ki so me dobro sprejeli in mi pomagali na vseh področjih. Posebej sem hvaležna svojemu prvemu ravnatelju in mentorju Pavlu Kalanu za strokovno pomoč. Ob prebiranju prispevkov o njegovem glasbeno-pedagoškem delu in v razgovorih z njim sem rasla kot glasbenica, spoznala del slovenske kulture in pridobivala dragoceno znanje slovenščine.

Poučevati sem začela v skromnih pogojih v najetem prostoru Munirove hiše in na oddelku v Kobaridu. Velikokrat sem nadomeščala odsotne učiteljice v Podbrdu, Bovcu in Tolminu.

Imeli smo veliko nastopov v domačem kraju. Z bolj nadarjenimi in prizadevnimi učenci smo sodelovali na revijah GŠ, nastopih v Špetru ter regijskih tekmovanjih, kjer smo dosegli lepe uspehe. Moje učenke so bile nepogrešljive pri spremljanju pevskih zborov na OŠ, ki jih je vodil moj mož Aleksander. Tudi njegova zasluga je, da se je zanimanje za GŠ v mostarskem okolišu tako razširilo.

V času ravnateljstva Slavice Mlakar so se pogoji na dislociranih oddelkih zelo izboljšali. Leta 2006 smo v novem delu OŠ pridobili kabinet za poučevanje klavirja in kupili klavir. Poleg klavirja sem poučevala tudi NGL, KFL in skupine Orffovega instrumentarija. Skupinski pouk je potekal v sodobno opremljeni osnovnošolski učilnici za glasbeno vzgojo.

Z veseljem ugotavljam, da so učenci v obdobju mojega službovanja radi obiskovali GŠ. Osip je bil majhen, izostankov pa malo. Učenci so vztrajali v šoli več let in večina je

končala nižjo stopnjo. Kar nekaj učencev se je odločilo za glasbeni poklic in pridobljeno glasbeno znanje ter veselje do glasbe prenašajo na mlade rodove. Mnogi se z glasbo ukvarjajo ljubiteljsko in so dejavni v kulturnem življenju kraja.

Ko gledam nazaj, sem zadovoljna. S srcem sem opravljala svoje delo in topel spomin ostaja na mnoge trenutke, ki sem jih preživela v šoli. Upam, da moj vložen trud ni bil zaman in da imajo lep spomin name.

Majda Luznik

Pot mojega dela na Glasbeni šoli Tolmin

Moja poklicna kariera se je začela v Ljubljani na takratnem Zavodu za glasbeno in baletno izobraževanje, kjer sem službovala kot profesorica petja na nižji in srednji GŠ. Leta 1984 sem se poročila v Poljubinj, po zaključenem porodniškem dopustu pa me je zaposlil takratni ravnatelj tolminske GŠ Pavle Kalan, s katerim sva se poznala že iz Ljubljane. Bil je profesor muzikologije in inšpektor za glasbeno šolstvo, zato je poznal moje delo. Najprej sem na oddelku za GP začela poučevati NGL ter KFL, kar sem v preteklosti že delala kot študentka.

Na tolminski GŠ so takrat poučevali le klavir, kitaro, harmoniko in NGL. Petje je samo eno leto poučeval Ludvik Ličer. Pavle Kalan se je zelo zavzel, da bi pouk razširili še za ta predmet in v letu 1987 mu je uspelo postaviti polovični pevski oddelek. Prvo leto se je na avdicijo za petje prijavilo 12 kandidatov. Sprejela sem jih lahko 8. To so bili odrasli, zborovski pevci, ki so želeli dopolniti svoje znanje na tem področju. Bila sem navdušena, koliko prelepih glasov premore Tolminsko. Vest o pouku petja se je po dolini hitro razširila. Vsa leta, kar sem poučevala, kandidatov ni nikoli manjkalo. Poleg rednega

sodelovanja na šolskih nastopih smo prirejali tematske samostojne koncerte: samospeve raznih narodov, stare arije, operne arije, muzikale, koncerte slovenskih ljudskih pesmi v obliki samospeva ... Večkrat smo sodelovali tudi z instrumentalisti v raznih komornih zasedbah. Učenci zadnjega, šestega, razreda so praviloma zaključili šolanje s samostojnim recitalom. Redno smo sodelovali na različnih izvenšolskih prireditvah v okviru gimnazije, občine, knjižnice in na raznih proslavah. Pevce, ki so se petju želeli bolj posvetiti, sem prijavljala na seminarje, ki jih je organiziralo Društvo slovenskih pevskega pedagogov in so jih vodili priznani tuji profesorji petja.

Iz vrst mojih učencev so se trije odločili za profesionalno pot: Igor Drnovšek (redno zaposleni tenorist v Slovenskem komornem zboru), Tonja Lapanja Brenčič (profesorica petja ter zdajšnja ravnateljica GŠ Idrija) in moja hči Marjetka Luznik (profesorica petja na GŠ Nova Gorica). Mnogi pa so postali odlični zborovodje ter solisti v različnih zborovskih in komornih sestavih (Metod Bajt, Oton Leban, Metka Ivančič, Miloš Leban, Matej Kavčič, Anja Kavčič Drole, Maja Klanjšček, Alen Kofol in drugi).

Ne nazadnje smo poskrbeli tudi za širjenje vokalno-glasbenega obzorja. Za učence smo organizirali obiske opernih predstav ter koncertov vokalne glasbe v Ljubljani in Mariboru. Pevci so se teh izletov vedno radi udeleževali in uživali ob lepih predstavah.

Za menoj je aktivnih 25 let dela na tolminski GŠ. Z veseljem smo ustvarjali, muzicirali in nikoli nam ni bilo dolgčas. Slednje pa bi bilo neizvedljivo brez naših stalnih spremljevalcev korepetitorjev: Pavla Kalana, Hermine Jakopič, Valentine Bevčar, Erike Bizjak, Marte Volf Trojer, Tanje Šterman, Ane Leban, Mirjane Čebokli ter še nekaterih učenek višjih razredov klavirja, ki so večkrat sodelovale z nami.

Miloš Rijavec

Na zahodu nekaj novega

postanem zaposlen človek.

Kako hitro gre to. Leta nabranega znanja, seminarjev, delavnic, tečajev in koncertov razprostrejo krila ravno v Tolminu. Kdo bi si mislil. Ravnateljica to vidi. Z njeno pomočjo leta 1997 temeljito prenovimo obstoječi orkester Delavske godbe v sodobni Pihalni orkester Tolmin in ...

postanem človek dirigent.

Na drugo stran zgradbe, nasproti napol vkopanega objekta »pazi plin, vnetljivo, ne tikaj!!!«, kjer v prostoru nekdanjega tehničnega pouka orkester nazadnje vadi, kasneje dijaki *nabarvajo* grafit ...

Ooo ... občutek domačnosti. To so ta pravi. Bistroumni ljudje. Sprejmejo me, v Tolminu nisem več tujec in ...

postanem člebek.

Vse teče gladko. Med člani, ki iz tedanje Delavske godbe pristopijo k novemu pihalnemu orkestru, ostaneta tudi

Naj eno lepo epoho kot jušno kocko zgostim v naslednje besede.

Na Akademiji za glasbo v Ljubljani diplomiram leta 1993 in postanem pravzaprav prvi izobraženi trobentar na Goriškem. GŠ Tolmin ravno takrat objavi prosto delovno mesto učitelja trobil. Takoj zgrabim priložnost. Po premagani ovinkasti poti se znajdem pred stavbo z napisom: ŠOLSKI CENTER VOJVODINA

Halo!?! Kje sem? Tamburaši? Tega me niso učili ... Naj bo. Vsaj parkirišč je dovolj. V majhni pisarnici kvadraste oblike, v kateri je zahodna stena eno samo okno, ki pod seboj komajda pušča dovolj prostora za radiator, me sprejme ravnateljica GŠ Tolmin gospa Slavica Mlakar in ...

Parkirišče na zahodni strani.

Koncert v Dionizijevem ušesu.

Valter Valentinuzzi in Miran Hvala. Naglo poskrbita za nastope in gostovanja, na katera, kot bi šlo za majhen eksodus, s seboj vlačimo goro instrumentov in kopico preostale opreme.

Iz stare družčine zvestobo prisežejo še Julij Kragelj - Julčk, Stojan Brus, Jurij Prezelj, Vladimir Černilogar - Crni in Tomaž Furlan.

Na vaje prihajamo v armiranobetonsko-siporeksno stavbo, vstopajoč skozi po sezutih čevljih vonjajoče se gardero-bo v večnamenski prostor – jedilnico – Dionizijevo uho, kjer spomladi leta 1998 odmeva naš prvi koncert.

Potresno varna konstrukcija zlahka prevaja vse zvoke med prostori vojvodinskega centra, tako med vajo slišimo predavatelja sosednje likovne učilnice in obratno. Umetnostni veji sta povezani.

Za snago skrbi majhna brigada snažilk. *Ta glavno*, dijaki jo imenujejo *Hadabca*, pa najdemo zadaj za šolo, poleg že omenjene vkopane stavbe »nevarno«, kjer kot Sedeči bik ponosno puha svojo *boss light* pipo miru.

Po vajah vselej sledijo konzultacije v bližnjem Baronu. »Ste vsi naročili? Kaj boš ti? Aja, on ne sliši, on ima A3,« je namrdnjena točajka Tereza in nato, kdo ve katerikrat, na

ves glas zavrti popevko z refrenom »Zapel mi je na na na na, v hipu sem bila zaljubljena«, ki jo tisto zimo in še pol pomladi prisilno posluša vsa soseska lokala.

In potem vadimo, vadimo, vadimo ..., včasih me zanese, derem se na katerega od članov. Kakor koli že, takrat Pihalni orkester Tolmin postane sodoben in mu ni več tuja nobena glasbena zvrst. Ne igra samo zaradi zabave in druženja, temveč tudi zaradi visoke estetike glasbenega izražanja.

Gostujemo v Italiji, Avstriji, Srbiji in Španiji. Spominjamo se, kako v Barceloni po Ramblji iščemo Julčka, ki jo mahne ravno v nasprotno smer *meeting pointa*. Še dobro, da počasnega koraka.

Pihalni orkester Tolmin nato žanje uspehe z novim predsednikom Aljošo Križničem, zmaga na tekmovanju v zabavnem programu v Ormožu in izda zgoščenko.

Za menoj prevzamejo taktirko še Stojan Milinković, Damijan Valentinuzzi in Boštjan Vendramin – vsi, s popotnico te čarobne dobe ob prelomu tisočletja, ohranijo kakovost orkestra.

Povzetek:

Zakaj vaditi? Nekateri vadijo za oceno, nekateri, da s svojo spretnostjo prestrašijo konkurente na nastopih in tekmovanjih, nekaterim preprosto zapove mati, nekateri redki pa vendarle vidijo, kako se jim s tem odpirajo novi svetovi ter potem to počnejo vedno bolj zavzeto, ker si preprosto ne znajo pomagati, da tega ne bi počeli. Postanejo odvisniki lastnega napredka. Če so dovolj izvirni in jih podpre še okolica, to predivo postane vredno tkanja. Dobi ceno.

doc. dr. Peter Šavli

Spomini na tolminsko glasbeno šolo in avtorski večer

Januarja 2016 smo z gojenci in mentorji Nižje glasbene šole Tolmin izvedli lep glasbeni večer z mojo glasbo za mladi-
no. Skozi razgovor z Jožetom Štucinom ter videopredsta-
vitevijo sem predstavil svojo življenjsko in umetniško pot.
Mladi glasbeniki so čudovito zaigrali nekaj mojih skladbic
za klavir, kitaro, violino in pevski zbor, ki ga je lepo vodila
Erika Bizjak. Toplo mi je bil pri srcu, ko sem začutil sožitje
glasbe in mladih glasbenikov, ki pod odličnim vodstvom
tolminskih učiteljev glasbe napredujejo v odlične umetni-
ke prihodnjih rodov.

Med koncertom sem obujal lepe spomine na leta v tolminski
GŠ v 70. letih 20. stoletja. Pokojni Makso Pirnik je takoj
zaslutil moj glasbeni talent. Brez obotavljanja se je lotil
požrtvovalnega pedagoškega dela, s katerim mi je odstrl
lepoto glasbe in umetnosti v širšem smislu. Kar ne mo-
rem verjeti, da me je učil učenec Slavka Osterca! Izkazalo
se je, da je glasbeni jezik zame nekaj naravnega, skriv-
nostnega in hkrati resničnega. To je večni jezik ustvarjal-
ne ljubezni, ki nas povezuje in duhovno bogati.

Hvaležen sem tudi pokojnemu Pavlu Kalanu, ki je bil prav
tako odličen in požrtvovalen učitelj, pravi zaklad glas-
benega znanja, vzor delovnega in pozornega pedago-
ga, ki ga je vedno krasil nasmeh na ustih. S hvaležnostjo
se spominjam tudi odličnih učiteljev kitare Jurija Križni-
ča, izjemnega violinista in Rastka Kosa. Oba sta spretno
usmerjala mojo gorečo željo po igranju kitare. Leto ali
dve sem kot študent glasbe v Tolminu celo pomagal pri
pouku.

Na tolminski GŠ sem bil deležen res dobre in celovite glas-
bene vzgoje. To sta bila zame sreča ter blagoslov, ki sta
me usmerila v ustvarjanje in poučevanje glasbe. Enako
srečo privoščim tudi mladim tolminskim rodovom. Kli-
čem jim še na mnoga leta, prežeta z veseljem in uživa-
njem v glasbi.

Ambrož Čopi

Slediti notranji nuji

Težko je primerjati možnosti šolanja na podežlju z velikimi mesti, na dislociranih oddelkih pa je bilo ponudbe še manj. Tako je bilo v času mojega obiskovanja GŠ Tolmin v Bovcu možno igrati le klavir in še to le eno leto, ker se je zaradi bolezni Pavla Kalana oddelek v Bovcu zaprl za kar sedem let. Cela generacija učencev je ostala brez pouka in razen mene se nihče ni odločil za nadaljevanje ter obisk pouka v Tolminu.

Odločitev je bila jasna, saj me je notranja nuja spoznavanja glasbe in izražanja skozi njo gnala naprej. Ne morem reči, da je bilo lahko. Bilo je veliko padcev. Devetletnik ni bil navajen prevoza z avtobusom v daljni kraj. Slabost ob vožnji in le enkrat tedensko obiskovanje klavirja sta sicer onemogočala večji napredek, a ljubezen do glasbe in želja, da bi se z njo tudi kasneje poklicno ukvarjal, sta kljub temu naraščali. Manko pri predelani snovi klavirja in teorije mi je kasneje uspelo nekako nadomestiti v zadnjih dveh letnikih pri Tatjani Cimprič v Kobaridu, kjer je potekal pouk dvakrat tedensko. Če sem pri Pavlu Kalanu spoštoval njegovo predanost in znanje, me je pouk pri Tatjani Cimprič prevzel, navdušil ter še poglobil moja pričakovanja in želje po nadaljevanju študija glasbe. Nič ni pomembnejše kot ljubezen do glasbe, ki ga pedagog s srčnostjo predaja in z navdušenjem nadgrajuje vsakega posameznika. A sodelovanje s Kalanom se ni zaključilo. Moji prvi zapisi skladb so našli pot do njega. Dragoceni napotki so me vodili v nova spoznanja in znanja. Priprave na sprejemni preizkus so zadnje pol leta potekale ponovno s Kalanom. Takrat se je med nama vzpostavila tudi iskrena prijateljska vez, ki naju je, skozi izmenjavo mnenj in napotkov, povezovala še dolga leta.

Kaj je bilo tisto, kar me je spodbudilo k odločitvi, da v tretjem letniku srednje, komaj šestnajstleten, predlagam Kalanu, da obudim oddelek GŠ v Bovcu, ne vem. Mogoče je bilo to zavedanje, da je pot v Kobarid ali Tolmin tista, ki mar-

sikaterega nadarjenega za glasbo odvrne od vpisa ali pa le ljubezen do glasbe in pedagoškega poklica, ki sta mi jo vlila Tatjana in Pavle ter me je zaznamovala za vedno. Komunikacijskih sredstev, kot sta telefon in računalnik, takrat ni bilo. Vsa korespondenca je potekala prek pisem. Še danes hranim vsa pisma, ki mi jih je pisal Kalan. Vsaka zadrega, vprašanje, želja po nadgradnji pedagoških znanj je bila pozorno sprejeta in v pismih s spodbudami ter znanji odgovorjena. Bil je pravi mentor, ki je znal opaziti dobro in spodbujati k rasti. Za vse napotke sem mu še danes hvaležen. Oddelek se je skozi leta krepil. V času, ko sem že bil študent kompozicije na Akademiji za glasbo v Ljubljani, je prerasel prvotne želje. Z nekaterimi sošolci smo tako ob koncih tedna z glasbo napolnili prostore Osnovne šole Bovec. Učenci so imeli možnost pouka violine, trobente, roga, pozavne, kitare, solopetja, orgel in klavirja. Danes se tega časa le redki še spomnijo. A bil je čas neverjetnega razcveta glasbene dejavnosti v Bovcu, ki si tega zasluži in bi danes kot kraj morebiti lahko pridobil tudi s kulturnim turizmom, če bi se ta trend vzdrževal. A žal ni bilo tako.

Desetletno honorarno učenje na oddelku GŠ v Bovcu, čeprav je od tega že več kot dve desetletji, ostaja v meni kot svetel spomin in opomin, koliko lahko posameznik, ki ga vodi ljubezen do glasbe ter je notranje motiviran k presežkom, naredi za svoj kraj. Znanja, ki sem jih v tem obdobju pridobil, so mi veliko pomagala pri razumevanju situacije v GŠ in delu z mladimi na Srednji glasbeni šoli v Ljubljani in kasneje, zdaj že dvajset let na Umetniški gimnaziji v Kopru ter zadnja leta na Akademiji za glasbo v Ljubljani.

Biti glasbeni motivator v kraju, pomeni zmožnost iskanja možnosti, kako ljudi povezati in jih motivirati k razumevanju ter udejanjanju lastnih hotenj skozi izvajanje in poslušanje glasbe. Tako je, v želji, da bi pridobili občinstvo, nastal Ženski zbor Boka, kasneje preimenovan v Komorni zbor Iskra Bovec. Tako se je začelo v Bovcu po treh letih mojega poučevanja na GŠ izobraževanje odraslih in širjenje interesa za glasbo med občani. Repertoar se je kmalu iz enostavnih skladb razširil v temeljna dela različnih obdobij in izvajanje sodobne slovenske zborovske literature. Seminar, ki smo ga naredili z Andražem Hauptmanom, in sklepni koncert, izdan na kaseti Sončnice, je imel veliko odmevnost zborovodij iz Slovenije. Takrat je bilo delovanje zbora tesno povezano z GŠ. Delili smo si prostore, zbor je za svoje potrebe nabavil nov pianino, ki se je uporabljal tudi za pouk in koncerte GŠ. Tri dijakinje, Suzana Stanišić, Tina Kravanja in Ana Jazbec, ki so takrat nadaljevale glasbeno izobraževanje v Ljubljani, so bile sprva korepetitorke v zboru, kasneje pa je Suzana na GŠ začela tudi honorarno poučevati klavir. Želja po obuditvi glasbene ponudbe v cerkvi Marije Device v Polju, ki ima čudovito akustiko, nas je usmerila v razmišljanje o instrumentu, ki bi bil primeren za ta prostor. Takrat smo z zborom naredili akcijo in po hišah nabirali prispevke. Polovico denarja za električne orgle smo predali GŠ, ki je instrument takrat nabavila pri Pecarju v Gorici. Drugi del plačila pa je zagotovila GŠ Tolmin. Tako se je začel pouk orgel v Bovcu.

Ob širitvi dejavnosti GŠ in odmevnosti dejavnosti zbora pa so rasle tudi potrebe ter ambicije po novih prostorih. Podpora takratnega župana Roberta Trampuža in posluh

za našo dejavnost je botrovala odločitvi, da se v podstrehi občinske stavbe uredi prostore, ki bodo namenjeni zboru in GŠ. Potres na Bovškem je kasneje spremenil strategijo in umestil idejo v nove prostore nad vrtcem. V prvem nadstropju je bilo veliko možnosti tudi za razširitev prvotne sheme, a zaradi zmanjšanja dejavnosti na GŠ potrebe po tem ni bilo. Ponosni smo bili, da smo prvi na Tolminskem pridobili samostojne prostore za glasbeno dejavnost. Žal pa ob dveh dvoranah v kulturnem domu v Bovcu in drugih kapacitetah, ki jih kraj ponuja, do razvoja ter prave ponudbe ne pride.

Čeprav smo imeli v času, ko smo se predajali glasbi in udejanjali našo vizijo, morda premajhno podporo, smo kot honorarni sodelavci veliko postorili za razvoj Bovca in glasbene dejavnosti. Mogoče bo čas za novo prebujenje ponovno prišel.

Nikoli ne vemo, kam nas vodi pot in kje bomo pristali. Pomembno je, da na poti gradimo in pletemo prijateljstva. Vsak oblikuje svojo zgodbo. Moja je bogata s spomini, izkušnjami in oplemeniteni z ljubeznijo do glasbe ter ljudi, s katerimi smo skupaj oblikovali tisti čas. Hvaležen sem za izobrazbo, ki mi jo je GŠ Tolmin dala, predvsem pa za spodbude pri iskanju sebe, življenjske poti in poslanstva.

Katja Skočir

V sožitju z zvoki Uroša Rojka

Vsako šolsko leto v okviru cikla Sožitje zvokov v goste povabimo nekdanje učence naše GŠ, ki so danes uveljavljeni glasbeniki. V šolskem letu 2018/19 smo se odločili, da povabimo Uroša Rojka, ki je v Tolminu živel med letoma 1958 in 1969, to je bilo v času, ko se je glasbeno še kalil ter razvijal.

Uroš Rojko je zanimiv človek – skladatelj, klarinetist, pedagog, improvizator, likovni ustvarjalec, poet, kozmopolit, skratka, iskalec resnice. Deluje v treh različnih evropskih okoljih: v Ljubljani, na Dunaju in v Berlinu. Je prejemnik številnih nagrad doma in v tujini. Sam zase pravi, da je

»fetišist zvoka«. Brez strahu vstopa na različna izrazna polja. Nobena glasbena zvrst mu ni tuja, vse je že poskusil – od eksperimentalne do simfonične glasbe, celo popularna glasba ga je že zapeljala.

Ko sem prevzela odgovornost za organiziranje »Rojkovega« večera, sem najprej pomislila: *»To je pa res lepo, končno nekaj svežega!«* Uroš Rojko se je z veseljem odzval na naše povabilo in mi že v prvem pogovoru predlagal, da se z glasbeniki, ki bodo izvajali njegovo glasbo, dobimo čim prej. Res je bilo tako. Na prvo vajo je prišel z manjšo zamudo, pa ne zato, ker bi bil po naravi »zamudnik«, temveč zato, ker je za potovanje izbral daljšo pot. To, da bi se peljal po avtocesti, ni prišlo v poštev. Pripotoval je po cesti čez Idrijo. Ne bom pozabila širokega nasmeha, ki je krasil njegov obraz, ko se je približeval vhodnim vratom. Ob najinem srečanju je krepko stisnil mojo dlan v pozdrav in rekel: *»Super, živijo!«* Potem je steklo kot po maslu. Glasbeniki so na vaji pridno sledili njegovim idejam in nasvetom. Že kmalu se je po dvorani razlegel zvok, ki je osvežilno dišal po sodobnem.

Predstavitveni večer se je začel z dvema skladbama, ki sta nastali na začetku Rojkove ustvarjalne poti – Simpatija in Ljubljanski zmaj. Skladbo Simpatija, za klavir štiriročno, je Rojko napisal na željo prve profesorice klavirja na GŠ Tolmin Mirjam Batisti. Skladba je krstno izvedbo doživela leta 1981, ravno tako na naši GŠ. Nastala je pod prsti moje kolegice Iris Podgornik in naše nekdanje učenke Andreje Peternel ter pod mentorstvom učiteljice klavirja Hermine Jakopič. Primerno je bilo torej, da je ravno ta

skladba otvorila Rojkov večer in v slogu naslova prijetno razgrela občinstvo, ki še ni slutilo, kakšna sodobnost se bo razvila iz simpatičnega začetka.

Tej skladbi je sledila skladba za otroški pevski zbor z naslovom Ljubljanski zmaj. Rojko je pesmico zložil v času, ko je poučeval na OŠ Majde Vrhovnik v Ljubljani. Besedilo je napisala njegova mama Ida Rojko, ki je kot vzgojiteljica v vrtcu dobro poznala razigrano otroško dušo. V svoji pesmi se je šaljivo poigrala z zmajem, ki pohrusta na tone tržnične solate, da ima že prav zelena usta. Prvo izvedbo je skladba doživela ravno pod Rojkovim vodstvom. Izvedbi je dodal tudi koreografijo pevcev, ki skladbo zelo dramaturško popestri in gledališko obarva, čeprav je že besedilo samo po sebi dovolj slikovito. Na naši prireditvi so Ljubljanskega zmaja zapeli učenci NGL iz Kobarida pod vodstvom učiteljice Urške Kavčič. To je bila zares poživljajoča točka, ki je lepo zaokrožila prvi del prireditve. Sam skladatelj je po tej skladbi napovedal: *»Do zdaj je bilo lepo, zdaj pa ne bo več tako.«*

Na tej točki se je otroška razigranost res prevesila v umirjeno poglobljenost. Sledila je skladba, ki jo je Rojko namenil mlajšim glasbenikom in nosi naslov Atonkanon – atonalni kanon. To in naslednjo skladbo so izvajali učenci in mlajši učitelji naše šole. V skladbi Atonkanon je posamezni izvajalec svoje melodične vzorce igral avtonomno, v skupni igri pa so se individualni zvoki začeli zbirati v posebno ubranost, ki ji sam skladatelj pravi kalejdoskopska mreža. To skladbo bi zlahka igrali cel večer, saj ima zelo meditativen značaj. Njene zvočne podobe so prav prijetno

zasanjale poslušalce in jih povabile, da se zares udobno namestijo na svojih sedežih.

Tudi naslednja skladba je prinašala nekaj podobnega. To je bila skladba Dice Song, v kateri se je individualnost na podoben način združevala v kolektivno. V glasbi temu rečemo polifonija – kompleksna raznolikost. Izvajalci so postali družba individualistov, ki so skušali najti medsebojno harmonijo. Pri tej skladbi me je najbolj prevzela nedefinirana dolžina tona, torej svobodna izbira ritma – molto rubato. Človek si prav zaželi, da bi šel za instrument in zaigral tistih nekaj določenih tonov v svojem, lastno izbranem ritmu, v skupni igri pa bi sodeloval v čarobnem, kolektivnem prepletu spontano nastajajoče zvočne slike. Enakost v različnosti. »Perfektno!« Poleg tega ima skladba močno življenjsko sporočilo. Dice namreč v prevodu pomeni kocke – to so kocke usode, ki jih otroci med izvajanjem skladbe mečejo na odru in s številom pik, ki jih kocke pokažejo, izvajalcem določijo število ponovitev njihove melodije. Skladba torej sporoča, da se s kocko, ki jo meče življenje, ni mogoče meriti, kaj šele z njo tekrovati. Preprosto je treba sprejeti to, kar nam je dano.

Zadnjo skladbo Monolog padlega angela za polklarinet je naš gost zaigral sam. Polklarinet nastane, če odstranimo zgornjo polovico instrumenta, na spodnjo polovico pa pritrdimo ustnik. Nanj se igra z desno, z levo, prosto roko, pa lahko izvajalec z zapiranjem in odpiranjem odmevnika spreminja intonacijo, izvablja wau-wau efekte, lomi ton, igra alikvotne in podobne »odštekane« zadeve.

Ob igranju brez ustnika instrument deluje skoraj kot trobilo. Vanj se lahko poje, govori, piha in šelesti. Skladba zahteva določene izvajalske prakse, ki se jih mora vsak izvajalec priučiti. Poleg tega je potreben tudi določen obseg glasu, zato se njene izvedbe lotijo, kot je povedal Rojko, samo *»najbolj zagnani, resni in radikalni ali pa malo 'odtrgani' izvajalci«*. Rojko skladbe seveda ni zaigral po notah. Tako kot se človekov monolog v življenju spreminja, tudi izvedba te skladbe zahteva mnoga prilagajanja – akustiki prostora, vzdušju občinstva, razpoloženju izvajalca. Skladba je v meditativnem vzdušju primerno zaokrožila prirediteljev. Pika, ki jo je postavila Rojkova improvizacija, ni bila ena. Lahko bi rekli, da je po njeni izvedbi poslušalcem ostala cela množica pik, ki so dopuščale, da nadaljujejo razmislek doma ...

Vsekakor je bil obisk Uroša Rojka odlična osvežitev za našo GŠ in glede na to, da je bil dogodek medijsko izpostavljen, se je na njegov račun osvežila tudi širša javnost. Današnji čas že na splošno ni naklonjen kulturi in umetnosti. Umetnost še edina išče resnico izven materialnega, se ne pači, ne packa ušes in oči z raznimi iluzijami, ki se nam dandanes ponujajo brez kakršne koli kritične presoje. Poleg tega smo v slovenskem glasbenem prostoru postali nekakšni ujetniki starega časa – ne moremo se znebiti bremena, ki nam ga je naložila zgodovina že v daljni drugi polovici 19. stoletja. Izrazita tradicija folklorističnega značaja nam v zgodovini slovenske umetne glasbe ne dovoli, da bi prerasli nacionalne okvirje. Prvi napori, da bi v glasbi razbili tonalnost, segajo že v začetek 20. sto-

letja, v Sloveniji pa še danes trdimo, da je avantgarda slepa ulica. Menim, da je zdaj res že skrajni čas, da se tudi v Sloveniji odpremo vplivom avantgardnega toka, ki mu ostala Evropa že dolgo sledi. Zahvaljujoč Rojkovi kozmopolitski drži se je ta togost lokalne kulturne zaprtosti vendarle nekoliko zrahljala. Tudi naš dogodek je svoje delo v tem smislu dobro opravil.

Uroš Rojko je gotovo eden tistih, ki širijo bregove in duhove ter se ne zapletajo v goli nacionalizem, temveč plujejo z večjim in globljim tokom, zato smo zares veseli, da nas je počastil s svojim obiskom in nam odprl vrata v svoj široki glasbeni svet.

Petra Kovačič

Iz Tolmina v svet

V teh čudnih časih, ko smo glasbeniki na neskončnem dopustu, preživljam večino časa v naravi. Med absurdnimi monologi, ki jih potrpežljivo poslušam, moj zvesti pes, sem pred nekaj dnevi ujela ostre besede babice, ki so se me najbrž dotaknile bolj kot vnučke, kateri so bile namenjene. »Nič več glasbe danes, domača naloga te še čaka!« Mogoče me je ta stavek pretresel, ker je bil izrečen v nemščini, delno pa tudi zato, ker se zaradi epidemije, ki trenutno pustoši našo družbo, že eno leto počutim kot ta mala deklica, ki ji je prepovedan očitno tako pomemben del njenega življenja. Njej mogoče za eno popoldne,

meni in mojim kolegom glasbenikom pa se to brezdelno popoldne vleče v neskončnost.

Če bi ta isti stavek slišala kot osemletna deklica, bi se ga po vsej verjetnosti izredno razveselila. »Še eno klišejsko mučeno slovansko glasbeno dekle«, kot me je v šali imenoval prijatelj, nadimek, s katerim bi se najbrž strinjal marsikateri sosed naše družinske hiše, s katerim bi se v rosnih letih strinjala tudi jaz, pa sem v letih študija glasbe, zorenja in poklicnih izkušenj prišla do zaključka, da je bila pot prava prav taka, kot je bila.

Ko se spominjam svojega otroštva in začetkov glasbenega šolanja na GŠ Tolmin, sem neskončno hvaležna, da sem kot resnično čudaški otrok imela starše, ki so mojo drugačnost sprejemali in jo obrnili v moj prid. Trma in želja po uspehu sta bili hkrati moja največja atributa in šibki točki, ki sta začetke igranja violine hitro spremenili v začasen pekel za vse, ki so se slučajno gibali v neposredni okolici. Čeprav sem od vedno želela razviti najboljšo različico sebe, sem se vztrajnosti in natančnosti šele začela učiti. Ves trud in nešteto krat krokodilje solze so bile znosne, ker sem glasbo in violino povezovala s tedenskim »izletoma« v Novo Gorico, kjer me je za uro violine pričakal do ušes nasmejani Jurij Križnič, takratnemu zunanjemu sodelavcu GŠ Tolmin. Pa obvezna malica v Brumatu po uspešno opravljeni uri in vsa popotovanja v avtih, ki so bili do vrha napolnjeni z mladimi violinistkami, instrumenti in notami. Ker v svojih osnovnošolskih letih v Tolminu nisem imela veliko tesnih prijateljev, so bile ure violine zame kot nekakšen vrhunec tedna. To so bili dne-

vi, ko mi pred uro ni bilo treba vaditi, ko sem se veselila pogovorov z ostalimi dekleti, ki so mi postale velik zgled tako v smislu igranja instrumenta kot osebnem razvoju ter ne nazadnje tkanje tesne vezi, ki sem jo razvila v desetih letih obiskovanja ur violine pri Juriju Križniču.

Od začetka mi je bil socialni vidik GŠ motivacija, da sem se kljub mukotrpnemu vadenju vračala k instrumentu vsak dan. Pa ne zato, ker bi mi bilo tako hudo igrati violino, težko jo je bilo igrati »pravilno«. Kot osnovnošolka pač nisem bila dovolj zrela, da bi se zavedala, v kakšni meri me bo glasba izklesala kot osebo. Bolj kakor individualno delo, ki me je izurilo tudi v doslednosti, disciplini in vztrajnosti, so me oblikovali neuspehi; od majhnih, na prvi pogled nerešljivih tehničnih težav, drže loka ali intonacije, pa do soočanja z neuspehom na tekmovanjih. Ob spominu na malo Petro, ki stoji ob tabli z rezultati in brez uspeha išče svoje ime na vrhu seznama, mi še danes poka srce. Več kot pol leta trdega dela za ta cilj, odrekanja druženju s sovrstniki, nešteto prevoženih kilometrov, ne nazadnje tudi trud staršev; z nastopom sem bila zadovoljna – pa vendar so bili drugi violinisti komisiji bolj všeč. Solze, jeza in obup pa niso spremenili rezultatov. To je bila le ena od izkušenj, ki me je učila, da glasba niso konjske dirke in zato nima smisla tekrovati z drugimi, temveč samo sam s seboj in v službi *Glasbe*.

Med vsem tem aktivnim odraščanjem in zorenjem pa se je trlo norčavih trenutkov ter dogodivščin. Lepi spomini me vežejo na mojo prvo orkestraško izkušnjo s Simfoničnim orkestrom Združenja primorskih glasbenih šol, sploh na intenzivne vaje na Debelem rtiču, kjer je bil odmor za kosilo očitno dovolj dolg, da so nekateri v zgodnji pomladi s pomola padli v morje, pa prva zaljubljenost, ki se je seveda končala v solzah, prvi črni koncertni čevlji z visoko peto, nova poznanstva, nad vsem tem pa občutek

skupnosti, kjer se vsi trudijo za skupen cilj. Kot najstnica sem na koncertu z omenjenim orkestrom v Avditoriju Portorož med orkestralno suito Carmen prvič začutila, da bi glasba lahko postala moj poklic.

V najstniških letih je moj prosti čas zapolnjevalo veliko različnih interesov, čeprav je glasba terjala največ časa in predanosti, me je poleg tega resnično veselilo učenje, branje leposlovja, poglobljanje v matematične izzive ter osnove kemije, čeprav za slednja nisem izkazovala nadpovprečne genialnosti. Ker sem želela razviti tudi svoje mogoče še neodkrite talente, sem se odločila, da srednješolska leta preživim v Ljubljani kot dijakinja klasične gimnazije in srednje GŠ ter poklicno odločitev preložim za nadaljnja štiri leta, saj legenda pravi, da se maturi ne pravi brez razloga zrelostni preizkus.

Čeprav odločitev ni bila težka, se je moj pogled na glasbeno izobraževanje skoraj v trenutku korenito spremenil. Ker je moj življenjski moto že od vedno »v organizaciji je ključ do uspeha«, sem se že pred začetkom zadnjega šolskega leta v Tolminu začela temeljito pripravljati na sprejemne izpite iz glasbene teorije ter se udeleževati mojstrskih tečajev s profesorji, ki so poučevali na Akademiji za glasbo. Novega znanja sem se veselila, nenehno pa me je spremljal tudi strah, da izzivom ne bom kos, da bom razočarala samo sebe, starše, profesorje ... Pa vendar je zmagala moja trma; tako sem spakirala violino, kovček z oblekami, vzglavnik in novo posteljnino ter se začasno preselila v dijaški dom v Ljubljani.

Prestolnica mi je v vsakem pogledu odpirala obzorja; prvič v življenju sem imela prave prijatelje, počutila sem se dobrodošlo, tako v dijaškem domu kot v obeh gimnazijah. Mojega urnika bi se vsak zdrav najstnik ustrašil, velikokrat se je seznam dolžnosti brez milosti daljšal, kup domače naloge je služil kot žaluzije, lučka, ki sem jo od svojega

tatu dobila za 11. rojstni dan, je zvesto svetila pozno v noč, ko sem se začela učiti po tem, ko so sostanovalke že spale. Kljub vsemu so mi gimnazijska leta ostala v najlepšem spominu in bi celotno izkušnjo z veseljem ponovila. Pot me je po končani gimnaziji vodila na Dunaj, kjer sem na srečo uspešno opravila sprejemne izpite, saj bi bila alternativa študij matematike in fizike v Ljubljani. Obup te situacije mi je bil očitno motivacija, da sem med opravljanjem maturitetnih izpitov stisnila še zadnje moči v želji po spoznavanju evropske prestolnice kulture ter študiju na mednarodni odskočni deski za klasične glasbenike.

Selitev na Dunaj je bila od organizacije do izpeljave velikanski projekt. Velik finančni zalogaj, jezikovna nočna mora ter neusmiljeno avstrijsko negostoljublje so bile tri glavne ovire na začetku mojega študija. Srečo sem imela s profesorico, ki me je od prvega dne vzela za svojo odgovornost, violinistično ter osebno, kar me je iz tedna v teden moralno spodbujalo, da sem se sprijaznila z mrtvaškim vzdušjem na dunajski univerzi za glasbo. V nasprotju z vsemi stereotipi o glasbenikih za časa svojega študija nisem doživela nobene divje zabave, še po koncu razrednih nastopov so vsi srkali gosti sok po slamici, tujci smo se drug drugemu živčno smehljali, Avstrijci pa so se nas v velikem loku izogibali. Dunaj je ne samo zaradi univerz, temveč tudi iz gospodarskih in ekonomskih razlogov multinacionalno mesto, pa vendar je integracija (tudi če posameznik obvlada osnove nemščine) praktično misija nemogoče.

Ker sem bolj introvertiran tip človeka, sem le s težavo spoznavala nove ljudi, tuj jezik situacije ni olajševal. Moja pričakovanja študentskega utripa, socialnega življenja ter zahtevnosti univerzitetnih stranskih predmetov so se stopili hitreje kot led na soncu. Največji izziv mi je bil sprejeti situacijo, ki je bila drugačna kot ta, ki sem si jo

želela, sprejeti samoto in jo obrniti sebi v prid. Tudi kriza identitete mi ni ušla; soočala sem se z gimnazijko, ki so jo v preteklih letih podpirali učitelji, domski vzgojitelji, prijatelji, družina, v enem mesecu pa sem postala velemestno dekle, študentka, ki je sama odgovorna zase ter vsako od stotih birokratskih težav v Avstriji, ki se množijo kot gliste po dežju.

V samoti sem našla čas in koncentracijo za fokusirano analitično delo z natančnostjo, ki je do takrat še nisem izkusila. Skozi študijska leta sem vedno bolj odkrivala, kdo sem kot umetnica ter človek, s hvaležnostjo sem ugotavljala, da so mi »vaške« vrednote pomagale v brezosebnem velemestu ohraniti človeškost in sočutje ter perspektivo, da ni depresije, ki je pošteno delo na vrtu ne bi pozdravilo.

Tik pred koncem študija sem po uspešno opravljeni avdiciji zasedla delovno mesto med orkestraši Dunajske državne opere ter Dunajskih filharmonikov, kjer sem končno spoznala, kaj je bil namen dvajsetih let skoraj vsakodnevnega vadenja in soočanja z zunanjimi in notranjimi izzivi. Na srečo sem svoje priprave na poklic glasbenice vzela resno že od samega začetka, kar mi je v poskusni dobi olajšalo učenje novega repertoarja in prenašati pritiske ter pričakovanja neprizanesljivih sodelavcev. V prvi sezoni sem odigrala več kot 40 oper, večino teh celo brez vaj, poleg tega pa tudi filharmonične koncerte in turneje ter v prvi polovici leta tudi pripravila in z odliko odigrala magistrski koncert na univerzi.

Poleg tehničnega vidika službe, priprav na vaje ali predstave, poslušanja oper in umestitve moje vloge v orkestru ter razumevanja kakšne kvalitete ta vloga od mene zahteva, pa je na začetku veliko vlogo igrala tudi socializacija. V orkestru, ki živi praktično na poti, stalno v pogonu, se pogosto meje med kolegialnostjo in prijateljstvom zabrišejo, kar po letih igranja v orkestru danes zelo cenim,

je pa lahko tudi uničujoče, če službenih težav ni mogoče pustiti pred domačim pragom. V zadnjih letih sem se končno naučila izražati svoje mnenje, kar mi je moja introvertirana narava pred množico ljudi v preteklosti vedno oteževala, sprejemati svoje šibkosti in se ne sramovati lastnih napak, predvsem pa biti hvaležna za vse, kar sem v življenju prejela na račun glasbe.

S tem seveda ne mislim le materialnih dobrin, bolj pomembne so emocionalna globina, sočutje, občutek pripadnosti, nešteta prijateljstva, globok občutek zadovoljstva in izpolnjenja, hvaležnost, vztrajnost, odprt um, radovednost, drznost, elan ... Čeprav, upam, da za mano še ni polovica mojega življenja, me glasba že do današnjega dne spremlja več kot štiri petine moje poti. V bistvu je glasba poleg moje družine edina stalnica, ki ostaja konstantna, medtem ko leta tečejo, prijatelji prihajajo in odhajajo, hišni ljubljenci se vseljujejo, preseljujejo ali odhajajo za mavrico, virusi se širijo in mutirajo – moj instrument pa mi vsak dan znova postavlja nove izzive. Lekcije, ki sem jih doživela zaradi glasbe, so me učile za življenje in me oblikovale v osebo, kakršna sem. Čeprav sem mnogokrat iz trnja z obupom gledala proti zvezdam, sem tudi za ovire neskončno hvaležna ter z odprto glavo in srcem vznemirjeno čakam, kam me bo poneslo življenje.

Tanja Srednik

Kilometri z Jazz Punt Big Bandom

Spet nabiram note in besedila, iščem kabel in mikrofona, na katerih se je nabralo nekaj prahu, in razmišljam, kako to plo naj se oblečem ... Danes imamo namreč vaje zunaj. Imamo vaje, ja! Vaje z big bandom, Jazz Punt Big Bandom, po dolgih šestih mesecih koronske tišine! Navdušena sem. Navdušena sem nad vajami! Morda sem se vaj tako veselila samo še takrat, ko sem isto prvič prišla v Tolmin na vajo, avdicijo.

Eden od prvih skupnih Miklavževih koncertov
»Na Broadway!« (2011, foto: Patricija Valentinuzzi)

V času, ko sem imela na repertoarju le kakšnih pet jazz standardov, prevoženih par deset kilometrov, Tolmin pa še nobenega krožnega križišča, me je, nadobudno študentko jazz petja iz Nove Gorice, k big bandu povabil edini dirigent in prvi pozavnist Matija Mlakar. Stric Google me je sicer vztrajno pošiljal v GŠ k ŠC Tolmin, tako da sem že takrat zamudila, ko pa sem vstopila v orkestralno učilnico, me je pozitivna energija in povezanost glasbenikov tako prevzela, da sem enostavno morala postati del te klape.

Dekleta in fantje so bili do takrat že dobro uigrana ekipa, saj je od zloglasne ustanovitvene skupščine na vikendu Aljoše Križniča, ki se je zgodila na predlog trobentača in kasneje tudi prvega predsednika Mihe Veharja, preteklo skoraj pet let. Za sabo so imeli že več kot petdeset nastopov, na katerih so se jim pridružila tudi zveneča imena slovenske glasbene scene, Oto Pestner, Darja Švajger, Anika Horvat, Nuša Derenda in Kristina Oberžan, uspešno so zagnali tradicionalne Miklavževe koncerte z gosti in preživeli dve veliki gostovanji, v Španiji in Grčiji, skupaj s Pihalnim orkestrom Tolmin, iz katerega je big band tudi izšel in še vedno ostaja neusahljiv vir talentov.

Tudi sama nisem dolgo čakala na prvo potovanje, že istega leta smo se odpravili v Strasbourg in Essen, kasneje pa še ponovno v Španijo, Litvo, na Hrvaško, Madžarsko in v Češko, od koder smo prinesli prve nagrade z mednarodnih tekmovanj. Za te je bil v veliki meri zaslužen naš program »A Tribute to The Beatles«, ki smo ga oblikovali ob 10-letnici delovanja skupaj s pevcem in poznavalcem

Gostovanje na festivalu Nišville Jazz Festival (2015, foto: Jože Požrl)

skupine Blažem Vrbičem. Čeprav je bil vsak od več kot dvajset koncertov z Beatli poseben, gotovo noben big bandovec ne bo pozabil nastopa na srbskem festivalu Nišville Jazz Festival pred več tisoč glavo množico ob boku svetovnih zvezd, kot so Al di Meola, Bill Evans in Joss Stone. Uspešno turnejo smo kronali z večletno izdajo prvega albuma. Poleg naštetega nam je poklon liverpoolski zasedbi prinesel glasbeni napredek, še večjo povezanost in veliko novih prijateljev, s katerimi še vedno sodelujemo.

Koncerti po Sloveniji so postajali vedno manjši zalogaj, tudi pot do Maribora, na Lent ni bila več dolgotrajno popotovanje, čeprav nas je bilo večkrat moč videti bolj na zahodnem koncu, v Postojni, Novi Gorici, Bovcu, Kobaridu, na obali in tudi v Ljubljani. Postali smo že tradicionalna

glasbena zabava za silvestrovo v Hotelu Slon, vsako leto smo se udeležili festivala big bandov Marezijazz v Marzigah, prav tako tudi Revije pihalnih orkestrov in big bandov v organizaciji JSKD. V zakladnico tradicionalnih prireditev v naši organizaciji smo Miklavževemu koncertu, ki je med drugimi gostil Janeza Bončino Benča, Nino Strnad, Karin Zemljič, Ano Bezjak, Ivo Stanič, Boštjana Gombača in Mio Žnidarič, dodali še International Jazz Day Pre-Party v počastitev mednarodnega dneva jazza konec aprila. Prav poseben projekt smo pripravili tudi za 20-letnico festivala Sajeta, glasbo skupine Kraftwerk. Naši koncerti so tudi sicer postajali vedno bolj tematsko obarvani – od slovenske popevke, muzikala, latina in swinga do funka, bluesa, fusiona in velikanov jazzu.

Zadnje predkoronsko snemanje na Radiu Koper v oddaji Jazz in jaz (2020, foto: Jože Požrl)

Počasi smo prišli do 15-letnice delovanja, ki smo jo počastili s programom »We Will Rock You«, poklonu skupini Queen, skupaj s finalistom oddaje Slovenija ima talent Jašo Šabanom. Žal nam je korona oklestila količino nastopov, ampak Puntarji se ne damo, v nas vrejo nove ideje in v pripravi so že nadaljnji projekti.

Veliko se je spremenilo v letih mojega članstva v big bandu – brezskrbni študentje so postali mamice in tatiji, Tolmin je dobil več krožišč, skupaj smo zaigrali več kot tri sto skladb, nabrala sem več tisoč kilometrov, za pot do GŠ Tolmin pa ne potrebujem več Googlea. Tudi za prihodnost jazz in popularne glasbe na Tolminskem je poskrbljeno, ne samo z naraščajem, ampak tudi z jazz komorno zasedbo GŠ Tolmin, ki jo vodi Matija Mlakar, in oddelkom za pop, rock in jazz petje pod mojim mentorstvom. Čakamo samo še več tisoč glavo občinstvo.

Končno parkiram pred GŠ, od koder me že pozdravijo zvoki pihal, trobil in ritem sekcije. Nekatere stvari se pač ne spremenijo – še vedno zamujam.

Zadnjih deset let v številkah

Predani svojemu poslanstvu

UČITELJI/-CE

redno zaposleni/-e

Predmet poučevanja

ŠOLSKA LETA 2011–2021

11/12 12/13 13/14 14/15 15/16 16/17 17/18 18/19 19/20 20/21

Antih Čebokli, Mirjana	kitara, orkester	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•
Berčan, Damijan	petje, komorna igra			•	•	•	•	•	•	•	•
Bersenda, Erika	harfa									•	•
Bizjak, Erika	klavir, NGL, GP, korepeticije	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•
Blejwas, Joanna	saksofon, KFL, komorna igra							•	•	•	•
Bračko Pavli, Andreja	violončelo, komorna igra			•	•	•	•	•	•	•	•
Černilogar, Tetyana	PP, balet							•			
Grego, Sebastjan	kitara	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•
Grego, Tina	violina, orkester						•	•	•	•	•
Horvat, Josipa	harmonika	•	•	•	•						
Hribar, Nika	flavta, KFL, komorna igra	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•
Ipavec, Aleksander	harmonika, kontrabas, orkester, komorna igra	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•
Jakopič, Hermina	klavir, NGL, klavirski duo, komorna igra	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•
Jerič, Aljoša	tolkala					•					
Ješelnik, Dušan	korepeticije								•		
Kavčič, Urška	klavir, NGL, SOLF, GP, komorna igra	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•
Klanjšček, Maja	flavta, NGL, GP, PGV, komorna igra	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•
Kodelja, Marko	violina	•	•	•							
Konjedic, Andreja	oboa								•		
Križnič, Mojca	violina, viola, komorna igra, orkester	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•
Kuret, Alex	tolkala		•	•							
Lapanja Brenčič, Tonja	petje	•									
Luznik, Marjetka	petje		•								

Delček mozaika kulturnega utripa v Posočju

ŠOLSKA LETA 2011-2021

JAVNI NASTOPI

	11/12	12/13	13/14	14/15	15/16	16/17	17/18	18/19	19/20	20/21
Dan odprtih vrat	•	•	•	•	•	•	•	•		•
Orkestrski večeri GŠ Tolmin	•	•	•	•	•	•	•	•		•
Koncert učiteljev GŠ Tolmin	•	•	•		•	•	•			
Nastop absolventov			•	•	•	•	•	•	•	•
Sožitje zvokov	•	•	•	•	•	•	•	•		
Plesne predstave				•	•	•	•	•	•	
Tematski večeri		•		•				•	•	
Recitali	•	•	•	•	•		•	•	•	
Sodelovanje z OrkesterkamPom		•	•	•	•	•	•			
Dobrozvočnost, dobrodelni nastop in zbiranje sredstev			•	•		•				
Regijsko tekmovanje			•	•	•			•		
Državno tekmovanje TEMSIG			•	•	•					
Kogojevi dnevi	•						•			
Srečanje učencev Glasbene matice in GŠ Tolmin	•	•	•	•	•	•	•	•		
Nastop nekdanjih učencev, ki nadaljujejo študij glasbe na srednji stopnji					•	•	•	•		
Intenzivne vaje orkestru GŠ Tolmin					•	•	•			•
Klasično, mladostno in živo – oddaja Radia Koper						•				

Na koncertih iz ciklusa **Sožitje zvokov so se predstavili:**

Etno ploč, Vlado Kreslin in Aleksander Ipavec, JPBB in trio Bokiba, Irena Kavčič in Sebastjan Grego, Petra Kovačič in Marko Kanalec, Sabina Magajne in Matija Mlakar, Tonja Lapanja Brenčič in Ana Leban, Luka Ipavec in Damijan Valentinuzzi, Tina Grego in Marjetka Luznik, Katarina Kovačič, Mirjana Antih Čebokli in Erika Bizjak, Ana Kravanja, Peter Šavli in Jože Štucin, Ambrož Čopi, Marta Volf Trojer in Erika Bizjak, Tomaž Rauch in Urška Kavčič, Uroš Rojko in Katja Skočir.

Tematski večeri:

110. obletnica rojstva Maksa Pirnika, Glasba in ples na začetku 18. stoletja – obeležitev 300. obletnice tolminskega punta, Klavirski dan z glasbeno pravljico P. I. Čajkovskega: Peter in volk ter predaja koncertnega klavirja svojemu namenu, Srečanje s skladateljem Bojanom Glavino, Večer Kalanovih skladb.

Plesne predstave:

Alica v čudežni deželi, Cirkus, Čarovnik iz Oza, Izlet v galerijo, Baletni šopek, Snežak.

Na recitalih so se predstavili:

Nika in Petra Kovačič, čelisti Sanje Repše, klavirski kvartet Wien Moskva, APZ Vinko Vodopivec in Canto Ergo Sum, Marko Kanalec in Ajda Kljun, David Miljančič in Tin Cugelj, skupina Papir, Nika Kovačič, Marko Kanalec, Mojca Leban in Renata Rovis, MePZ Divača, Aleksander Ipavec, Evropski mladinski simfonični orkester, Denis Maslyuk, Musica Viva in Pueri Cantores, Vladimir Mlinarić, Cveto Kobal in Jakša Zlatar, Urška Fon, Sebastjan Grego in Nika Hribar, David Arsov, Mia Kristan, Musica Viva, Duo Calabria – Pagani, Musica Nuncis, Yuri Ciccicarese in Gianni Fassetta.

Tekmovanja – izziv in motivacija

Šolsko leto 2010/11

IME IN PRIIMEK UČENCA/-KE	KATEGORIJA	UČITELJ/-ICA	KOREPETITOR/-KA
---------------------------	------------	--------------	-----------------

Regijska tekmovanja učencev primorskih glasbenih šol

Denis Fortunat	klarinet	Stojan Milinković	Erika Bizjak
Sara Bizjak in Urška Fon	klavirski duo	Hermina Jakopič, Erika Bizjak	
Hana Bizjak	violina	Marko Kodolja	Erika Bizjak
Vid Rutar	evfonij	Matija Mlakar	Ana Leban
Domen Kovačič	rog	Miloš Rijavec	Katja Skočir
Kaja Ladava	violina	Mojca Križnič	Erika Bizjak
Dunja Bajt in Nina Klanjšček	klavirski duo	Hermina Jakopič	
Mia Kristan	tolkala	Tom Hmeljak	Ana Leban
Eva Klanjšček, Nejka Volarič in Nina Klanjšček	komorne skupine z godali	Mojca Križnič, Hermina Jakopič	
Maša Šuligoj	harmonika	Josipa Horvat	
Maja Mavri in Marija Kravanja	klavirski duo	Katja Skočir	
Gaja Medvešček	violina	Mojca Križnič	Erika Bizjak

Državno tekmovanje mladih glasbenikov Republike Slovenije

Vid Rutar	evfonij	Matija Mlakar	Ana Leban
Sara Bizjak in Urška Fon	klavirski duo	Hermina Jakopič, Erika Bizjak	
Domen Kovačič	rog	Miloš Rijavec	Katja Skočir
Dunja Bajt in Nina Klanjšček	klavirski duo	Hermina Jakopič	
Mia Kristan	tolkala	Tom Hmeljak	Ana Leban
Leonardo Snidaro	harmonika	Aleksander Ipavec	

Mednarodna tekmovanja

Denis Fortunat	klarinet	Stojan Milinković	Erika Bizjak
Maša Šuligoj	harmonika	Josipa Horvat	
Mia Kristan	tolkala	Tom Hmeljak	Ana Leban
Miha Kanalec	harmonika	Aleksander Ipavec	
Pihalni orkester Tolmin		Stojan Milinković, dirigent	

DOSEŽEK

VRSTA TEKMOVANJA

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

srebrno priznanje

srebrno priznanje

srebrno priznanje

srebrno priznanje

srebrno priznanje

srebrno priznanje

srebrno priznanje

srebrno priznanje

bronasto priznanje

bronasto priznanje

2. nagrada

2. nagrada

2. nagrada

priznanje za udeležbo

1. mesto

Ars nova mednarodno tekmovanje za nagrado Paolo Spincich, Trst

7. mednarodno srečanje harmonikarjev v Beltincih

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

Mednarodno tekmovanje harmonikarjev za nagrado Avsenik, Begunje

Mednarodno tekmovanje pihalnih orkestrov Furlanije - Julijske krajine

Šolsko leto 2011/12

IME IN PRIIMEK UČENCA/-KE KATEGORIJA UČITELJ/-ICA KOREPETITOR/-KA

Regijska tekmovanja učencev primorskih glasbenih šol

Vita Kovačič	harfa	Marina Ružič	
Kaja Ladava	violina	Mojca Križnič	Erika Bizjak
Eva Klanjšček	violina	Mojca Križnič	Erika Bizjak
Hana Bizjak	violina	Marko Kodelja	Erika Bizjak
Nina Čebokli	kitara	Mirjana Antih Čebokli	
Lana Trost	kitara	Sebastjan Grego	
Karin Čerin, Pia Stergar in Nika Lapanja	trio flavt	Maja Klanjšček	

Regijsko tekmovanje mladih pianistov Primorske

Katja Leban	klavir	Petra Platiše	
Tamara Čebokli	klavir	Tatjana Cimprič	
Vida Kravanja	klavir	Katja Skočir	
Mojca Leban	klavir	Erika Bizjak	
Lara Flander	klavir	Hermína Jakopič	

Državno tekmovanje mladih glasbenikov Republike Slovenije

Kaja Ladava	violina	Mojca Križnič	Erika Bizjak
Eva Klanjšček	violina	Mojca Križnič	Erika Bizjak
Hana Bizjak	violina	Marko Kodelja	Erika Bizjak
Nina Čebokli	kitara	Mirjana Antih Čebokli	
Karin Čerin, Pia Stergar in Nika Lapanja	trio flavt	Maja Klanjšček	

Mednarodna tekmovanja

Denis Fortunat	klarinet	Stojan Milinković	Ana Leban
Kaja Ladava	violina	Mojca Križnič	Erika Bizjak
Denis Fortunat	klarinet	Stojan Milinković	Ana Leban
Mia Kristan	tolkala	Mitja Tavčar	Ana Leban
Matija Fon	tolkala	Mitja Tavčar	Ana Leban
Gaja Medvešček	violina	Mojca Križnič	Erika Bizjak
Kaja Ladava	violina	Mojca Križnič	Erika Bizjak
Mia Kristan	tolkala	Mitja Tavčar	Ana Leban

DOSEŽEK

VRSTA TEKMOVANJA

srebrno priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

srebrno priznanje

zlato priznanje

srebrno priznanje

srebrno priznanje

zlato priznanje

srebrno priznanje

srebrno priznanje

bronasto priznanje

bronasto priznanje

priznanje za udeležbo

srebrno priznanje, 3. nagrada

bronasto priznanje

finale, 6. mesto

2. nagrada

1. nagrada

zlato priznanje

srebrno

priznanje za udeležbo

2. nagrada, premio speciale

2. nagrada

Mednarodno tekmovanje mladih pihalcev Emona, Ljubljana

Ars Nova, Trst

Mednarodno tekmovanje Giovani Musicisti, Treviso

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

Šolsko leto 2012/13

IME IN PRIIMEK UČENCA/-KE

KATEGORIJA

UČITELJ/-ICA

KOREPETITOR/-KA

Regijska tekmovanja učencev primorskih glasbenih šol

Nejc Leban	petje	Marjetka Luznik	Tanja Šerman
Neža Kavčič	petje	Marjetka Luznik	Tanja Šerman
Zarja Roner	flavta	Maja Klanjšček	Ana Leban
Emanuela Leban Parada	oboa	Ana Leban	Ana Leban
Hajrija Husejnović	oboa	Ana Leban	Ana Leban
Nataša Štremfelj	oboa	Ana Leban	Ana Leban
Vida Kravanja	klavir	Katja Skočir	
Denis Fortunat	klarinet	Stojan Milinković	Ana Leban

Državno tekmovanje mladih glasbenikov Republike Slovenije

Zarja Roner	flavta	Maja Klanjšček	Ana Leban
Emanuela Leban Parada	oboa	Ana Leban	Ana Leban
Hajrija Husejnović	oboa	Ana Leban	Ana Leban
Nataša Štremfelj	oboa	Ana Leban	Ana Leban
Vida Kravanja	klavir	Katja Skočir	
Denis Fortunat	klarinet	Stojan Milinković	Ana Leban

Mednarodna tekmovanja

Harmonikarski orkester GŠ Tolmin	orkestri	Aleksander Ipavec	
Matevž Kranjc	klarinet	Stojan Milinković	
Denis Fortunat	klarinet	Stojan Milinković	
Mia Kristan	tolkala	Mitja Tavčar, Alex Kuret	Ana Leban
Matija Fon	tolkala	Alex Kuret	
Staš Manfreda	tolkala	Alex Kuret	
Maša Šuligoj	harmonika	Aleksander Ipavec	
Leonardo Snidaro	harmonika	Aleksander Ipavec	
Maša Šuligoj	harmonika	Aleksander Ipavec	
Kaja Ladava	violina	Mojca Križnič	Erika Bizjak
Denis Fortunat	klarinet	Stojan Milinković	Ana Leban
Leonardo Snidaro	harmonika	Aleksander Ipavec	
Domen Kovačič	rog	Damijan Valentinuzzi	Erika Bizjak

DOSEŽEK

VRSTA TEKMOVANJA

srebrno priznanje

srebrno priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

bronasto priznanje

srebrno priznanje, 3. nagrada

srebrno priznanje, 2. nagrada

srebrno priznanje, 3. nagrada

zlato priznanje, 2. nagrada

bronasto priznanje

3. nagrada

Mednarodno tekmovanje harmonikarjev in harmonikarskih orkestrrov, Castelfidardo

Mednarodno tekmovanje Anton Eberst, Novi Sad

Mednarodno tekmovanje Anton Eberst, Novi Sad

1. nagrada

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

2. nagrada

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

Mednarodno tekmovanje Tomaž Holmar, Naborjet Udine

Mednarodno tekmovanje Tomaž Holmar, Naborjet Udine

2. nagrada

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

3. nagrada

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

1. nagrada, 2. mesto

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

2. nagrada

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

3. nagrada

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

Šolsko leto 2013/14

IME IN PRIIMEK UČENCA/-KE KATEGORIJA UČITELJ/-ICA KOREPETITOR/-KA

Regijska tekmovanja učencev primorskih glasbenih šol

Dea Manfreda in Uroš Terlikar	kitarski duo	Mirjana Antih Čebokli	
Tobi Gaberšček	pozavna	Matija Mlakar	Katja Skočir
Matic Skočir	trobenta	Miloš Rijavec	Katja Skočir
Klara Lužnik	rog	Miloš Rijavec	Katja Skočir
Domen Kovačič	rog	Miloš Rijavec	Erika Bizjak
Lara Flander in Karin Zuza	klavirski duo	Hermina Jakopič	
Mia Kristan	tolkala	Mitja Tavčar	Miha Štokelj
Eva Klanjšček, Kaja Ladava, Gaja Medvešček in Lenart Miklavič	komorne skupine z godali	Mojca Križnič	

Državno tekmovanje mladih glasbenikov Republike Slovenije

Dea Manfreda in Uroš Terlikar	kitarski duo	Mirjana Antih Čebokli	
Tobi Gaberšček	pozavna	Matija Mlakar	Katja Skočir
Matic Skočir	trobenta	Miloš Rijavec	Katja Skočir
Klara Lužnik	rog	Miloš Rijavec	Katja Skočir
Domen Kovačič	rog	Miloš Rijavec	Erika Bizjak
Lara Flander in Karin Zuza	klavirski duo	Hermina Jakopič	
Mia Kristan	tolkala	Mitja Tavčar	Miha Štokelj
Eva Klanjšček, Kaja Ladava, Gaja Medvešček in Lenart Miklavič	komorne skupine z godali	Mojca Križnič	

Mednarodna tekmovanja

Nejc Rot	klarinet	Stojan Milinković	Petra Platiše
Tim Uršič	klarinet	Stojan Milinković	Petra Platiše
Nina Čebokli	kitara	Mirjana Antih Čebokli	
Lana Trost	kitara	Sebastjan Grego	
Zarja Kavčič	klavir	Hermina Jakopič	
Manja Volarič Matovski	klavir	Hermina Jakopič	
Maša Šuligoj	harmonika	Aleksander Ipavec	
Lara Fortunat	harmonika	Aleksander Ipavec	
Mija Rejec	violina	Mojca Križnič	Erika Bizjak
Hajrija Husejnović	oboa	Ana Leban	Ana Leban
Nataša Štremfelj	oboa	Ana Leban	Ana Leban

DOSEŽEK

VRSTA TEKMOVANJA

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

bronasto priznanje

bronasto priznanje

srebrno priznanje

zlato priznanje

bronasto priznanje

srebrno priznanje

zlato priznanje, 2. nagrada

srebrno priznanje

bronasto priznanje

Mednarodno tekmovanje mladih pihalcev EMONA, Ljubljana

bronasto priznanje

Mednarodno tekmovanje mladih pihalcev EMONA, Ljubljana

srebrno priznanje, posebna nagrada

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

priznanje za udeležbo

Evropsko kitarško tekmovanje Enrico Mercatali

srebrno priznanje

Koroško klavirsko tekmovanje, Radlje ob Dravi

srebrno priznanje

Koroško klavirsko tekmovanje, Radlje ob Dravi

1. nagrada

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

3. nagrada

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

2. nagrada

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

2. nagrada

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

3. nagrada

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

Šolsko leto 2014/15

IME IN PRIIMEK UČENCA/-KE	KATEGORIJA	UČITELJ/-ICA	KOREPETITOR/-KA
---------------------------	------------	--------------	-----------------

Regijska tekmovanja učencev primorskih glasbenih šol

Ajda Uršič	kitara	Mirjana Antih Čebokli	
Zala Štrancar	violina	Mojca Križnič	Erika Bizjak
Eva Klanjšček	violina	Mojca Križnič	Erika Bizjak

Regijsko tekmovanje mladih pianistov Primorske

Lara Flander	klavir	Hermina Jakopič	
--------------	--------	-----------------	--

Državno tekmovanje mladih glasbenikov Republike Slovenije

Zala Štrancar	violina	Mojca Križnič	Erika Bizjak
---------------	---------	---------------	--------------

Mednarodna tekmovanja

Mija Rejec	violina	Mojca Križnič	Erika Bizjak
Kaja Ladava	violina	Mojca Križnič	Erika Bizjak
Eva Klanjšček, Kaja Ladava, Gaja Medvešček in Lenart Miklavič	komorne skupine z godali	Mojca Križnič	
Mia Kristan	tolkala	Mitja Tavčar	Miha Štokelj
Maša Šuligoj	harmonika	Aleksander Ipavec	
Lara Fortunat	harmonika	Aleksander Ipavec	
Maša Šuligoj	harmonika	Aleksander Ipavec	

DOSEŽEK

VRSTA TEKMOVANJA

srebrno priznanje

zlato priznanje

srebrno priznanje

zlato priznanje

srebrno priznanje

2. nagrada

Mednarodno tekmovanje Ars nova, Trst

bronasto priznanje

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

srebrno priznanje

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

srebrno priznanje

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

priznanje za udeležbo

Mednarodno glasbeno tekmovanje Tomaž Holmar, Naborjet

2. nagrada

Mednarodno tekmovanje Trio Pakai, Timau

1. nagrada, posebna nagrada

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

Šolsko leto 2015/16

IME IN PRIIMEK UČENCA/-KE KATEGORIJA UČITELJ/-ICA KOREPETITOR/-KA

Regijska tekmovanja učencev primorskih glasbenih šol

Olja Faletič	saksofon	Stojan Milinković	Vladimir Mlinarić
Vid Kovačič	saksofon	Stojan Milinković	Vladimir Mlinarić
Rok Kaltnekar, Matic Skočir, Klara Lužnik in Tobi Gaberšček	komorne skupine s trobili	Matija Mlakar	

Regijsko tekmovanje mladih glasbenikov – harmonika in komorne skupine

Lara Fortunat	harmonika	Aleksander Ipavec	zlato priznanje
---------------	-----------	-------------------	-----------------

Državno tekmovanje mladih glasbenikov Republike Slovenije

Olja Faletič	saksofon	Stojan Milinković	Vladimir Mlinarić
Vid Kovačič	saksofon	Stojan Milinković	Vladimir Mlinarić
Rok Kaltnekar, Matic Skočir, Klara Lužnik in Tobi Gaberšček	komorne skupine s trobili	Matija Mlakar	

Mednarodna tekmovanja

Frančiška Švab	klavir	Hermina Jakopič	
Kaja Ladava	violina	Mojca Križnič	Erika Bizjak
Zala Štrancar	violina	Mojca Križnič	Erika Bizjak
Mia Kristan	tolkala	Mitja Tavčar	Miha Štokelj
Žan Farai Chapo	tolkala	Uroš Nemanič	Vladimir Mlinarić
Aljaž Mašera	tolkala	Uroš Nemanič	Vladimir Mlinarić
Olja Faletič	saksofon	Stojan Milinković	Vladimir Mlinarić
Vid Kovačič	saksofon	Stojan Milinković	Vladimir Mlinarić
Olja Faletič	saksofon	Stojan Milinković	Vladimir Mlinarić
Lara Fortunat	harmonika	Aleksander Ipavec	

DOSEŽEK

VRSTA TEKMOVANJA

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

srebrno priznanje

srebrno priznanje

zlato priznanje

Mednarodno glasbeno tekmovanje Tomaž Holmar, Naborjet

bronasto priznanje

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

srebrno priznanje

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

zlato priznanje

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

srebrno priznanje

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

srebrno priznanje

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

1. nagrada

Mednarodno tekmovanje Antonio Salieri, Legnano

2. nagrada

Mednarodno tekmovanje Antonio Salieri, Legnano

2. nagrada

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

1. nagrada

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

Šolsko leto 2016/17

IME IN PRIIMEK UČENCA/-KE KATEGORIJA UČITELJ/-ICA KOREPETITOR/-KA

Regijska tekmovanja učencev primorskih glasbenih šol

Matic Skočir	trobenta	Miloš Rijavec	Vladimir Mlinarić
Klara Lužnik	rog	Miloš Rijavec	Vladimir Mlinarić
Tobi Gaberšček	pozavna	Matija Mlakar	Vladimir Mlinarić
Leon Benko	tolkala	Aljoša Jerič	Vladimir Mlinarić
Aljaž Mašera	tolkala	Aljoša Jerič	Vladimir Mlinarić
Lara Fortunat	harmonika	Aleksander Ipavec	
Frančiška Švab in Karolina Ipavec	klavirski duo	Hermina Jakopič	
Lara Flander in Karin Zuza	klavirski duo	Hermina Jakopič	
Ajda Uršič in Kiara Lesnjak	kitarski duo	Mirjana Antih Čebokli	

Državno tekmovanje mladih glasbenikov Republike Slovenije

Matic Skočir	trobenta	Miloš Rijavec	Vladimir Mlinarić
Klara Lužnik	rog	Miloš Rijavec	Vladimir Mlinarić
Tobi Gaberšček	pozavna	Matija Mlakar	Vladimir Mlinarić
Lara Fortunat	harmonika	Aleksander Ipavec	
Frančiška Švab in Karolina Ipavec	klavirski duo	Hermina Jakopič	
Lara Flander in Karin Zuza	klavirski duo	Hermina Jakopič	
Ajda Uršič in Kiara Lesnjak	kitarski duo	Mirjana Antih Čebokli	

Mednarodna tekmovanja

Nejc Simčič	kitara	Sebastjan Grego	
Olja Faletič	saksofon	Stojan Milinković	Vladimir Mlinarić
Vid Kovačič	saksofon	Stojan Milinković	Vladimir Mlinarić
Eva Brišar, Neli Grošelj in Gaja Bavdek	trio klarinetov	Stojan Milinković	
Olja Faletič	saksofon	Stojan Milinković	Vladimir Mlinarić
Vid Kovačič	saksofon	Stojan Milinković	Vladimir Mlinarić
Ajda Sovdat	oboa	Urška Rener	
Manca Fortunat	klavir	Petra Platiše	
Lara Fortunat	harmonika	Aleksander Ipavec	

DOSEŽEK

VRSTA TEKMOVANJA

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

priznanje za udeležbo

srebrno priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

zlato priznanje

srebrno priznanje

bronasto priznanje

srebrno priznanje, 3. nagrada

srebrno priznanje

bronasto priznanje

srebrno priznanje, 3. nagrada

zlato priznanje

bronasto priznanje

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

srebrno priznanje

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

srebrno priznanje

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

srebrno priznanje

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

1. nagrada

Mednarodno tekmovanje Antonio Salieri, Legnano

1. nagrada

Mednarodno tekmovanje Antonio Salieri, Legnano

2. nagrada

Mednarodno tekmovanje pihalcev in trobilcev, Varaždin

1. nagrada

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

1. nagrada, 2. mesto

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

Šolsko leto 2017/18

IME IN PRIIMEK UČENCA/-KE KATEGORIJA UČITELJ/-ICA KOREPETITOR/-KA

Regijska tekmovanja učencev primorskih glasbenih šol

Bor Zlatoper	kitara	Sebastjan Grego	
Kiara Lesnjak	kitara	Mirjana Antih Čebokli	
Nejc Simčič	kitara	Sebastjan Grego	
Žana Sovdat, Gaja Bavdek in Ajda Sovdat	komorna skupina s pihali	Nika Hribar	

Regijsko tekmovanje mladih pianistov Primorske

Lara Škander	klavir	Katja Skočir	
Lara Flander	klavir	Hermina Jakopič	

Mednarodna tekmovanja

Olja Faletič	saksofon	Stojan Milinković	Barbara Verhovnik
Vid Kovačič	saksofon	Stojan Milinković	Barbara Verhovnik
Ajda Sovdat	oboa	Ana Souza Leban	Ana Souza Leban
Olja Faletič	saksofon	Stojan Milinković	Barbara Verhovnik
Vid Kovačič	saksofon	Stojan Milinković	Barbara Verhovnik
Aljaž Mašera	tolkala	Jaan Wu Štokelj	
Zala Štrancar	violina	Mojca Križnič	Erika Bizjak
Žana Sovdat, Gaja Bavdek in Ajda Sovdat	komorna skupina s pihali	Nika Hribar	
Vita Kutin, Žana Sovdat in Asja Poljak	komorna skupina s pihali	Nika Hribar	
Olja Faletič	saksofon	Stojan Milinković	Barbara Verhovnik
Vid Kovačič	saksofon	Stojan Milinković	Barbara Verhovnik
Lara Fortunat	harmonika	Aleksander Ipavec	
Mihael Braz	klavir	Katja Skočir	
Manca Fortunat	klavir	Petra Platiše	
Frančiška Švab	klavir	Hermina Jakopič	
Maja Leban	klavir	Hermina Jakopič	
Manca Fortunat	klavir	Petra Platiše	
Lara Fortunat	harmonika	Aleksander Ipavec	

DOSEŽEK

VRSTA TEKMOVANJA

priznanje za udeležbo

priznanje za udeležbo

priznanje za udeležbo

priznanje za udeležbo

srebrno priznanje

srebrno priznanje

srebrno priznanje

Mednarodno tekmovanje mladih pihalcev EMONA, Ljubljana

bronasto priznanje

Mednarodno tekmovanje mladih pihalcev EMONA, Ljubljana

zlato priznanje Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

zlato priznanje

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

bronasto priznanje

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

srebrno priznanje

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

srebrno priznanje

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

srebrno priznanje

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

srebrno priznanje

Mednarodno tekmovanje Svirel, Štanjel

3. nagrada

Mednarodno tekmovanje mladih glasbenikov mesta Treviso, Italija

2. nagrada

Mednarodno tekmovanje mladih glasbenikov mesta Treviso, Italija

1. nagrada

Mednarodno tekmovanje Tomaž Holmar, Naborjet

zlato priznanje

Mednarodno Koroško klavirsko tekmovanje, Ravne na Koroškem

zlato priznanje

Mednarodno Koroško klavirsko tekmovanje, Ravne na Koroškem

2. nagrada

Mednarodno tekmovanje mladih violinistov in pianistov Tartini, Piran

2. nagrada

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

3. nagrada

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

1. nagrada

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

Šolsko leto 2018/19

IME IN PRIIMEK UČENCA/-KE KATEGORIJA UČITELJ/-ICA KOREPETITOR/-KA

Predtekmovanje mladih glasbenikov Republike Slovenije

Svit Kokalj	klarinet	Stojan Milinković	Monika Toman
Ajda Sovdat	oboa	Ana Souza Leban	Monika Toman

Regijsko tekmovanje mladih harmonikarjev

Vid Mašera	harmonika	Aleksander Ipavec	
------------	-----------	-------------------	--

Državno tekmovanje mladih glasbenikov Republike Slovenije

Olja Faletič	saksofon	Stojan Milinković	Monika Toman
Ajda Sovdat	oboa	Ana Souza Leban	Monika Toman

Mednarodna tekmovanja

Lara Fortunat	harmonika	Aleksander Ipavec	
Mihael Braz	klavir	Katja Skočir	
Lara Škander	klavir	Katja Skočir	
Olja Faletič	saksofon	Stojan Milinković	Monika Toman
Svit Kokalj	klarinet	Stojan Milinković	Monika Toman
Vid Mašera	harmonika	Aleksander Ipavec	
Gaja Sovdat	saksofon	Joanna Blejwas	Monika Toman
Zarja Kavčič	klavir	Hermina Jakopič	
Frančiška Švab	klavir	Hermina Jakopič	
Lara Fortunat	harmonika	Aleksander Ipavec	

Šolsko leto 2019/20

Vsa regijska, državna in mednarodna tekmovanja so zaradi epidemije bolezni COVID-19 odpadla.

Šolsko leto 2020/21

Vsa regijska, državna in mednarodna tekmovanja so zaradi epidemije bolezni COVID-19 odpadla.

DOSEŽEK

VRSTA TEKMOVANJA

priznanje za udeležbo

napredovanje na državno tekmovanje

srebrno priznanje

priznanje za udeležbo

zlato priznanje, 1. nagrada

2. nagrada

Mednarodno glasbeno tekmovanje Tomaž Holmar, Naborjet

srebrno priznanje

Mednarodno Koroško klavirsko tekmovanje, Ravne na Koroškem

zlato priznanje, 3. mesto

Mednarodno Koroško klavirsko tekmovanje, Ravne na Koroškem

2. nagrada

Mednarodno tekmovanje Antonio Salieri, Legnano

2. nagrada

Mednarodno tekmovanje Antonio Salieri, Legnano

2. nagrada

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

2. nagrada

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

3. nagrada

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

2. nagrada

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

1. nagrada, 100 točk

Mednarodno tekmovanje za mlade glasbenike Euritmia, Povoletto

Glasba je postala njihovo življenje

Učenci GŠ Tolmin, ki so nadaljevali glasbeno šolanje

IME IN PRIIMEK UČENCA/-KE ŠOLSKO LETO ŠTUDIJSKA SMER ŠOLA

Vpis na srednjo stopnjo

Urška Fon	2012/13	violina	Umetniška gimnazija Koper
Dunja Bajt	2013/14	klavir	Umetniška gimnazija Koper
Denis Fortunat	2013/14	klarinet	Konservatorij za glasbo in balet Ljubljana
Nina Čebokli	2014/15	kitara	Konservatorij za glasbo in balet Ljubljana
Tamara Čebokli	2014/15	klavir	Umetniška gimnazija Koper
Domen Kovačič	2014/15	rog	Konservatorij za glasbo in balet Ljubljana
Mojca Leban	2014/15	klavir	Umetniška gimnazija Koper
Hajrija Husejnović	2015/16	oboa	Konservatorij za glasbo in balet Ljubljana
Eva Klanjšček	2015/16	violina	Konservatorij za glasbo in balet Ljubljana
Maša Šuligoj	2015/16	harmonika	Umetniška gimnazija Koper
Mia Kristan	2016/17	tolkala	Umetniška gimnazija Koper
Kaja Ladava	2016/17	violina	Umetniška gimnazija Koper
Nataša Štremfelj	2016/17	oboa	Konservatorij za glasbo in balet Ljubljana
Nejc Čebokli	2018/19	harmonika	Umetniška gimnazija Koper
Lara Flander	2018/19	klavir	Umetniška gimnazija Koper
Olja Faletič	2019/20	saksofon	Umetniška gimnazija Koper
Zarja Kavčič	2020/21	glasbeni stavek	Konservatorij za glasbo in balet Ljubljana

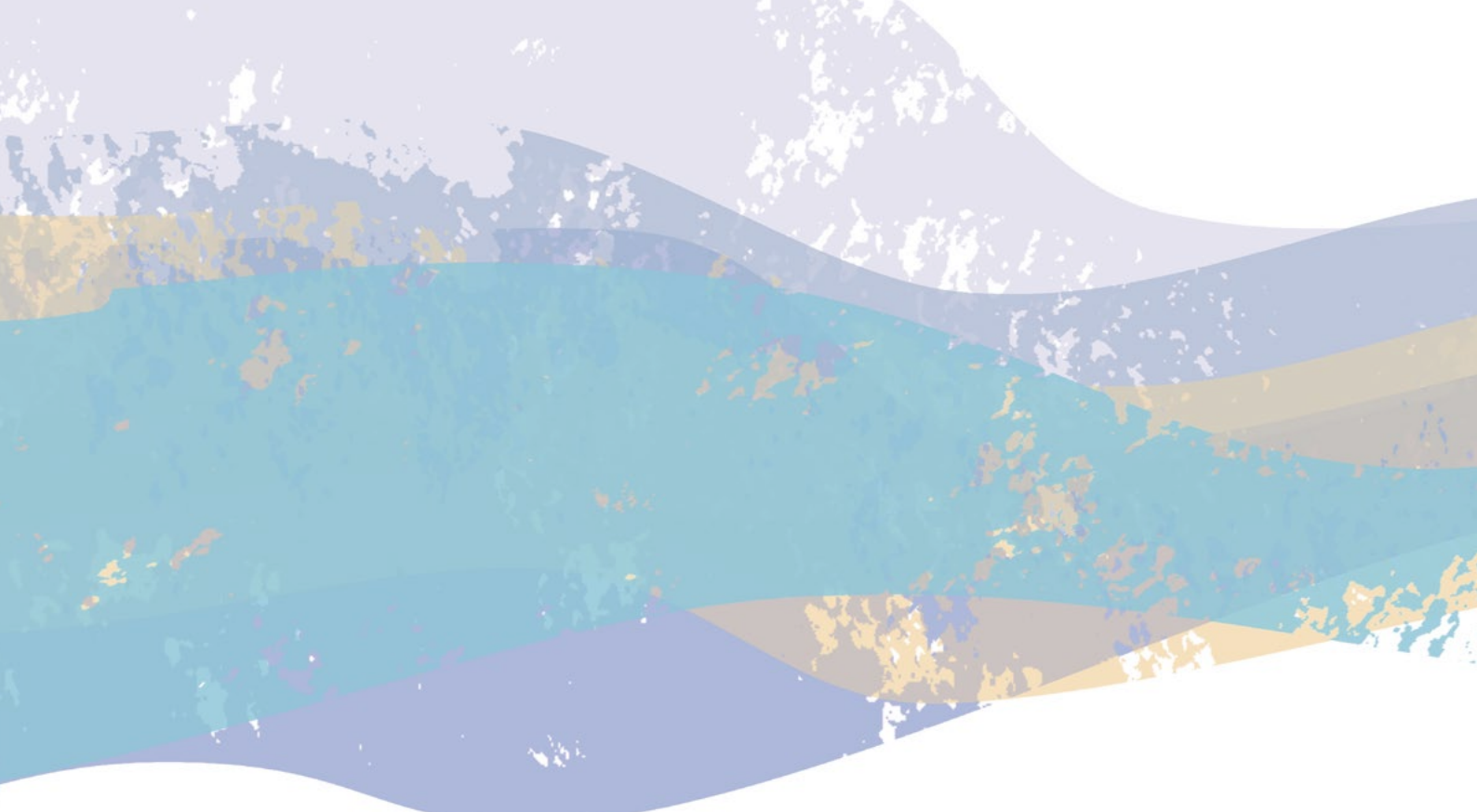
IME IN PRIIMEK UČENCA/-KE ŠOLSKO LETO ŠTUDIJSKA SMER ŠOLA

Vpis na visoko stopnjo

Ana Kravanja	2013/14	klavir	Akademija za glasbo
David Miljančič	2013/14	pozavna	Akademija za glasbo
Urška Fon	2016/17	violina	Akademija za glasbo
Urška Fon	2017/18	nauk o glasbi	Akademija za glasbo
Denis Fortunat	2017/18	klarinet	Conservatorio della Svizzera italiana Lugano, Švica
Tamara Čebokli	2018/19	nauk o glasbi	Akademija za glasbo
Mojca Leban	2018/19	klavir	Gustav Mahler Privatuniversität für Musik, Avstrija
Nina Čebokli	2019/20	kitara	Akademija za glasbo
Vid Rutar	2019/20	nauk o glasbi	Akademija za glasbo
Maša Šuligoj	2019/20	harmonika	Académie supérieure de musique of Strasbourg, Francija
Denis Fortunat	2020/21	klarinet	Universität der Künste Berlin, Nemčija
Mia Kristan	2020/21	tolkala	Akademija za glasbo
Kaja Ladava	2020/21	violina	Akademija za glasbo

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

37.018.54:78(497.4Tolmin)"1951/2021"

GLASBENA šola Tolmin

Od izvirov v svet že 70 let : zbornik ob 70-letnici Glasbene šole Tolmin / [uredili Erika Bizjak in Hermina Jakopič ; slikovno gradivo arhiv Glasbene šole Tolmin ... [et al.] ; ilustracije Nika Hribar]. - Tolmin : Glasbena šola, 2021

ISBN 978-961-07-0608-3

COBISS.SI-ID 66467331

OD IZVIROV V SVET ŽE 70 LET

Zbornik ob 70-letnici Glasbene šole Tolmin

Izdala in založila: Glasbena šola Tolmin, zanjo Maja Klanjšček, ravnateljica

Uredniški odbor: Erika Bizjak, Hermina Jakopič

Jezikovni pregled: Polona Hadalin Baša

Slikovno gradivo: arhiv Glasbene šole Tolmin, Katarina Rutar Ipavec, s. p.,
zasebna zbirka družine Mlakar, Agneš Gradinac, Miloša Rijavca,
Petre Kovačič, Tanje Srednik

Oblikovanje: Adenda d. o. o.

Ilustracije in idejna zasnova: Nika Hribar

Tisk: A-media d. o. o.

Naklada: 400 izvodov

Tolmin 2021

